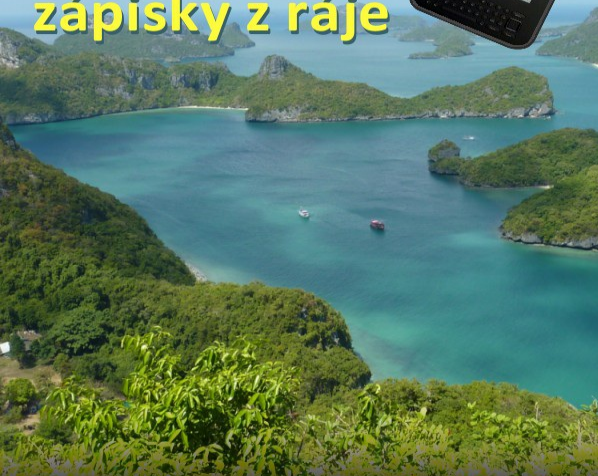

THAJSKO

zápisky z ráje

Ubytování

Zážitky

Laskominy

Příroda

Thajsko: Zápisky z ráje

Petr Mandík

Autor: Petr Mandík

Copyright © Bispiral, s.r.o., 2012

Vydáno v roce 2012 v Bispiral, s.r.o.

web: www.Slasti.cz

Facebook.com/petrmandik

Thajsko nabízí snad všechno, na co si vzpomenete: Horskou turistiku na severu, řadu památek roztroušených po celé zemi, nádherné pláže na jihu, bary, masáže... Jde navíc o bezpečnou zemi, do které lze snadno vyrazit i na vlastní pěst, bez dlouhých příprav, klidně ze dne na den. I kdybyste totiž vyrazili úplně na lehkou, vše potřebné si bez problémů koupíte první den v Bangkoku (pokud vás tedy nerozladí, že začnete dovolenou nákupem). Je asi na místě hned v úvodu upozornit, že následující text vznikl v roce 2010 jako deník z jedné

takové nepřipravené, čistě pohodové cesty. Původně byl navíc psán pro přátele, až potom se ocitl na Slasti.cz a teď se nově přetransformoval do formy elektronické knihy. Hledáte-li jen praktické informace, najdete je na samém konci této knihy (snad alespoň některé z nich stále platí).

Prima dny a krásné cesty přeje

Petr Mandík

(Petr Mandík je mimo jiné také autorem sci-fi novely Příště se zmrazit nenechám, která je zdarma ke čtení na kniha.icelift.com, ke stažení na Palmknihy.cz nebo v tištěné podobě v prodeji ve vybraných knihkupectvích.)

Thajsko dnes: Jiná země

Když jsem si v lednu zařizoval první dávku očkování s tím, že druhou bych rád stihl ještě před koncem ledna – protože co kdybych na začátku února náhodou někam jel, bral jsem to jen jako momentální nápad. Vypadalo to, že bych musel jet sám, nacpat cestu mezi dva projekty v práci a ještě sehnat odpovídající letenky (za tu správnou cenu). Jediné,

co mluvilo hodně silně pro, byla potřeba někam vypadnout a na chvíli vypnout. Nebo přepnout. Jen tak z legrace jsem zkusil cestu zařizovat... a pak najednou 31. ledna odlétám - po devíti letech znovu - do Thajska. Nemám žádný zvláštní plán; koneckonců vím, že nějaké základní minimum už jsem viděl minule, takže rozhodně nebudu pod tlakem obíhat památky. Podstatné mi přijde, že je Thajsko subjektivně země asi stejně bezpečná jako Česko, takže se tu dá čas trávit v klidu a v pohodě...

Pár zbytečných poznámek k cestě

Let vede přes Moskvu (**Šeremetěvo**, terminál F), což je místo, které vždy dokáže něčím (nepříjemným) překvapit. Pokud všechno klapne, mám tu mít na přestup asi jeden a půl hodiny, takže se těším, že mě tentokrát minou rozpadlé tvrdé lavičky i chladný průvan a že mi nebude vadit nekonečná rekonstrukce ani chybějící slušná restaurace. Země, kde zítra již znamená včera, mi tak tentokrát cestu pro změnu okoření davem lidí u tranzitních přepážek, kde ani náhodou neexistuje nic jako

oddělené fronty nebo značení (lidé čekající na nové palubní vstupenky tak třeba zbytečně ucpou část výlezů), za přepážkami se naopak vytváří několik různých front, které se zase slévají do jedné vedoucí k pasové kontrole a pro zpestření občas nějaký úředník ukáže do davu a řekne „tahle skupina prosím tudy“, takže se x-členná skupina dere kamsi ven. Dav je čím dál tím nervóznější, protože všem to už brzy letí a nikdo nepochybně nechce na Šeremetěvu po zmeškaném letu strávit víc času než by bylo nezbytně nutné. Když dobíhám k frontě na svůj let, padá mi kámen ze srdce...

Pro let do Bangkoku mi slečna v Praze u přepážky přehodila místo - na luxusní sedačku u okénka hned za business class, což znamená, že mám spoustu místa pro nohy, při nočním vylézání do uličky nebudu muset nikoho budit a dostanu jako první jídlo (což je při jakémkoli letu samozřejmě to nejdůležitější :)). Nemůžu uvěřit, že mám takové štěstí a jen přemýšlím, kdy si to osud zase vybere.

A vybírá si to hned vzápětí - s příchodem spolucestujících: Je to mladý pár se dvěma malými holčičkami a jedním miminem. To si s maminkou sedá vedle mě. Dokud se na sebe jen pitvoříme, je

to docela prima, klidně ho nechám i prozkoumat svůj svetr a kapsu u kalhot. Ale je mi jasné, že spát se tentokrát nebude. Řev začíná po dalších cca deseti minutách. K tomu sem tam nějaké kopnutí a já už živě vidím, jak mi v klíně končí má (nebo sousedovic) večere. A těším se, jak mě bude zdobit na cestách, alespoň do chvíle, než zařídím vyprání (mimoходом: 1 kilogram prádla běžně za cca 15 korun. Hrůzy se ale nekonají, děcko je nakonec celkem hodné, jeho rodiče fajn (Švédka a Američan žijící ve Švédsku)...

Takže teď už zbývá jen výměna prvních peněz, fronta na imigračním v Bangkoku a jsem ve víru velkoměsta. (Mimoходом: Aktuální kurs na letišti je 31,79 bahtu za dolar, běžně ve městě 32,05, výjimečně až 32,90, pokud měníte velké bankovky. Pokud byste se rozhodovali, kde měnit peníze...)

Pár praktických informací

Když jsme byli v Bangkoku naposledy, letěli jsme ještě na staré letišti; teď už mezinárodní lety obstarává nové letišti Suvarnabhumi. Změna je také

v odletových taxách, které by nyní neměly být placeny zvlášť, ale mají být obsaženy v cenách všech letenek (zato ovšem podražily).

Z letiště se dá jet všemi klasickými způsoby (taxi, bus zdarma na dopravní terminál apod.), já volím kompromis - **airport express** za 150 bahtů. (Tady je vhodné poznamenat, že bahty můžete na koruny přepočítat tak, že částku vydělíte dvěma. Bude to sice nesprávný postup, protože za korunu dostanete jen cca 1,75 bahtu, ale pro hrubou představu to postačí.)

Poprvé v životě jsem si dopředu rezervoval **hotel – Thai Cozy House** – jen pár kroků od ulice Khao San, což je podle mých zkušeností na ubytování příjemná lokalita s dobrou dostupností do starého města. Nechce se mi totiž tentokrát po letu obíhat sám ubytování (přece jen to odhaduji na cca 11 hodin dopoledne, což znamená 5 hodin ráno pražského času, takže budu nepochybně dost jetý). Z diskusí na webu vím, že levnější pokoje jsou tu bez oken (právě tu kolem pokoje proběhla trochu hlučnější česká skupina, která se nad tím rozčiluje – ale ta jde zjevně na blind, jako to obvykle děláme i

my), ale má tam být **čisto, teplá voda, klimoška a u recepcie internet za 30 bahtů za hodinu**. Spolu se snídaní za 650 bahtů za noc. Realita předčí očekávání – čisto tu rozhodně je, nechybí televize ani telefon (které nepotřebuji), klimatizace funguje a hlavně – je tu **zdarma na pokoji Wi-Fi** připojení (aspoň ve druhém podlaží). Což je vzhledem k tomu, že s sebou tentokrát vezu netbook, výhra. Nechybějí ani dvě univerzální zásuvky, které nemají problém s mými napájecími šňůrami.

Takže jedeme

Cestou z letiště mě překvapuje spousta nových vysokých budov i minimální množství rozpadajících se příbytků; takhle si tedy Bangkok vážně nevybavuji. Částečně za to nejspíš může fakt, že se jede novější částí města, ale i jinde je vidět, že se město změnilo. Jídlo na ulici, tuk tuky (motorové tříkolky) nebo 7-eleven (samoobsluhy) naštěstí zůstaly. Mimochodem - v 7-eleven se už běžně platí bezkontaktním čipem (ano, to je technologie, kterou využívá například

nejslavnější pražská karta; to se tady teda museli prohnout :)).

Airport express nás vyhazuje u Khao San – bohužel hned neprokouknu, kde přesně jsem, a tak se po dvoustech metrech ujitých odhadnutým směrem musím poptat na cestu. Naštěstí jsem si nezašel a za chvíli se propletu uličkami k hotelu. Odešlu videovzkaz (když už mám ten netbook), dám si sprchu a dvě hodky spánku.

Pak lehce projdu okolí hotelu, nahlédnu do blízkého chrámu (tedy watu), přeždu po Khao San a řeším zásadní problém, co si dám k jídlu. Nakonec do posledního kola výběru postoupí tři **varianty thajských nudlí**, a to verze standard, s vajíčkem nebo s kuřecím. Nakonec volím nejluxusnější variantu za 40 bahtů (tedy s kuřecím) a za pár minut už je má paní u vozíku umíchané.

Po chvíli řeším další zásadní problém, totiž kam s papírovým talířkem a s vidličkou. Jinde ve městě se tyto položky často válejí po ulici, ale na to přistoupit (obzvlášť na Khao San) nehodlám – nakonec na samém konci ulice nacházím proutěný odpadkový koš.

Nový začátek

Khao San je nepochybně skvělým místem pro nový začátek: **Za sto bahtů si tu necháte za půl hodiny namasírovat chodidla, za sto eur pořídíte oblek jako od Armaniho (no co, píšou to), za sto bahtů Rolexky, za smluvní cenu neworský nebo kalifornský řidičský průkaz (a samozřejmě také studentský ISIC, norský golfový a řadu dalších)** a předpokládám, že za smluvní cenu budou i některé Thajky, se kterými tu tolik bílých chodí (myslím ty, kde nejde o čistou lásku).

Já zatím nový život odkládám a jdu si do 7-eleven pro zelený ledový čaj s medem a citronem (moc dobrý, sladký, 18 bahtů) a neodolám ani jahodovo-čokoládovému koláčku (15 bahtů). A pak už jdu okolo Národního muzea i chrámu Smaragdového Buddhy do blízkého parku. Naproti mně si ke stolu sedá vypasený Thajec v růžovém tričku a rozkládá si prázdné flakónky na voňavky, víčka a větší lahvičku s náplní. Chvilku ho pozoruji a pak okolo průvodu joggujících Thajců a Thajek (některé to běhání vážně

potřebuji) vycházím ven z parku, pak podél řeky k mostu na ulici Prachathipok...

Cestou občas dělám nějaké ty fotky a kupuji ještě jeden zelený čaj v 7-eleven. Tentokrát má příchut' „genmai“ (hnědá rýže) a je opravdu hnusný. Už nikdy si nic takového nekoupím. Testuji, jestli myšlenka, že tu věc piju naposledy v životě, přidá nápoji na atraktivitě (poslední šance okusit!), ale bohužel se ukazují, že ne. Co se dá dělat...

Začínám mít otlačená chodidla, a tak na ulici Charoen Krung chytám náhodný bus (ukazuje se, že to nebyla dobrá volba – je to nějaký klimatizovaný luxusák za 11 bahtů) a po odhadnuté vzdálenosti vystupuji, jak doufám, blíže k nádraží Hualamphong. Měly to být tak dva kilometry. Odhadl jsem to tak napůl. Což znamená, že cca půlku stejně musím dojít pěšky. Naštěstí jdu kusem Čínské čtvrti a jediné, co mi naprosto zásadně kazí náladu, je to, že jsem ještě nestrávil oběd, takže do sebe nemůžu házet všechny ty skvěle vypadající pochoutky prodávané na ulicích.

Aspoň **Hualamphong (hlavní nádraží)** se nezměnil. Pokladny pořád na svém místě, a to i ty pro předprodej, obchody s občerstvením i taxikáři, kteří pořád chtějí víc, než já jsem ochotný zaplatit.

Vím, že zpátky už pěšky nepůjdu, ale 200 ani 150 bahtů za pětakilometrovou trasu nedám. Ani stovku tuk tukáři. Tak poodejdu stranou a nakonec jedu za 70. Chtěl jsem dát jen pade, ale to se nějak zase nelíbilo jim. Ušetřených 30 bahtů investuji do ananasového koktejlu (rozmixovaný ananas s ledem a trochou cukru; po pravdě řečeno je to jen o trochu lepší, než kdybych ty prachy nechal rovnou tuk tukáři).

Dobrou noc

Mrknu na internet, napíšu pár odstavců deníku (stejně to asi dlouho nevydržím, koneckonců kdybych tu chtěl trávit čas psaním, mohl jsem zůstat v Praze) a konečně dostávám hlad. Je 22:15, nejvyšší čas vyrazit na noční Khao San.

(Dodatek po návratu: Na Khao San jsou davy. V pouličním stánku se třemi řadami stolů si dávám vynikající **pikantní sladkokyselou polévku s kokosovým mlékem a malé pivo Singha. Cena 2 x 40 bahtů.** Chvilí mi trvá, než zjistím, co z polévky je k jídlu a co jen k dochucení - vyhýbám se zázvoru a

citronové trávě (lemongrass), pak i nějakým zeleným lístkům a neidentifikovatelným bílým chapadlům zřejmě rostlinného původu, naopak vyjím kuřecí maso a houbičky. Bohužel jsem si až pozdě vzpomněl, že se k téhle polévce běžně objednáva ještě rýže, ale nakonec celkem postačila i polévka. Stejně jsem si ale ještě **za 15 bahtů přikoupil maso na tyči**; poznámka pro PP: Tak dobré jako v Cuzcu ale rozhodně nebylo.)

Proč mají prostitutky méně kšeftů

Navzdory titulku, který začíná prostitutkami, já začnu pěkně chronologicky - totiž tím, jak po ránu vstanu. Pak s dovolením pojedou metrem, ale ještě před tím se srazím s českým zájezdem. A až pak přijdou ony zástupkyně nejstaršího povolání na světě... Aneb Thajsko, den druhý.

Lod', metro a Lumpini park

Ráno jen tak tak stíhám snídani, časový posun je

znát. Naštěstí ji vydávají až do půl jedenácté... Na výběr jsou tři verze, volím toasty s marmeládou a misku čerstvého ovoce s jogurtem, plus čaj a džus. Chci se vybavit ještě nějakými informacemi pro dnešní den, ale internet se dnes plazí. A tak vyřáším ven... Chci to vzít po nějakém kanálu, ale ukazuje se, že veřejná doprava je poblíž dostupná jen na řece, a tak končím na jedné z lodí směřující k jihu (za 25 bahtů). Je mi v podstatě dost jedno, kde vylezu; vítězí **Harbour Department**, odkud je to necelý kilometr docela příjemnou cestou kolem kanálu k nádraží Hualamphong.

Cestou kupuji **v 7-eleven amino**, což je nápoj, který obsahuje všechny zdravé věci, které si snad dokážete představit. Tak ne - teď se dívám na obal a chybí Aloe vera. Ale jinak 500 miligramů esenciálních aminokyselin, vitamíny C, B3, B5 a tak dále. Stačí jeden doušek a hned se člověku jde lépe. Asi tři sta metrů od nádraží se mě dvě bílé slečny snaží přesvědčit, že jsem úplně jinde, než si myslím že jsem, tudíž tudy k nádraží rozhodně nedojdu. Jelikož toto varování přichází po jejich otázce, jak se dostanou k jakémusi trhu na mapě, přijde mi už poněkud nepřipadné jim radit, když vlastně sám

nevím, kde jsem. V souladu se svojí nejlepší vírou jim přesto doporučuji zahrnout na příští křižovatce doprava, ale chápu nedůvěru, která se zračí v jejich očích. Za pár minut přicházím k Hualamphongu. Docela si oddechnu, vůbec jsem totiž netušil, kde bych býval mohl špatně zahrnout.

Pomalou si začínám zvykat, **že se tu jezdí vlevo.**

Přecházení ulic je tu ale dost nuda - narozdíl od Vietnamu tu řidiči před přechodem na červenou opravdu zastavují. Jinak se samozřejmě na žádnou přednost chodců nehraje, ale semaforey jsou tu docela časté.

V metru si kupuji jízdenku, která má překvapivě **podobu černého kulatého tokenu.** Platí se za počet ujetých stanic (za dvě až tři je to 18 bahtů), u vstupu se token jen přiloží k (bezdrátové) čtečce turniketu, na výstupu se už do příslušného turniketu vhodí. Uvědomuji si, jak moc jsem poznamenaný českou realitou, když první co mě napadne, je to, kdo si na tom asi namastil kapsu.

Při nákupu jízdenky přichází český zájezd, kterému průvodce vysvětluje, že tady se tedy kupují jízdenky, kdyby chtěli jet. A kdyby chtěli, tak ať se svezou tam

a zpátky (asi myšleno jako vtip, nevím, nikdo se nesmál, nikdo nikam nejel). V té chvíli si znovu uvědomuji, jak moc už jsem odvykl organizovaným zájezdům. Dnes mám pocit, že by mě to zabilo. Metro je nové, čisté, trať ve stanicích ukrytá za průhlednou stěnou s posuvnými dveřmi. Před jejich otevíráním vždy přichází varování, že mezi vlakem a nástupištěm je v podlaze mezera, tak bacha na ni. Je široká asi deset centimetrů.

Vystupuji na **Si Lom**, dostávám hlad a protože tu kolem není nic lepšího (jen jeden pouliční prodejce, který mi nějak neseďí), jdu do Mc Donalda. Kuřecí burger menu za 102 bahtů, poměr cena-výkon ve srovnání s pouličním jídlem opravdu mizerný. Ani nevyužiji jejich free wi-fi. Pak jdu do Lumphini parku, což má být přírodní oáza v centru velkoměsta. Když vidím asfaltové cesty, umělé rybníčky a za stromy vysoké moderní budovy, připadám si jako v USA, konkrétně na jednom zcela určitém místě - v downtownu v Orlandu. (To je to místo, kam žádní turisté nechodí, protože jsou v zábavních parcích; a po pravdě řečeno: Dělají dobře.)

Tráva je tu ale upravená a tak se natáhnu - a i když jsem měl původně v úmyslu něco dělat na netbooku,

nakonec radši jen tak poklímávám. Vzpomínám si, jak mi dříve přišlo zvláštní, že někteří lidé na ulicích často tráví celé dny jen pozorováním okolí a prodáváním toho, co mají zrovna před sebou. Promrhaný život, někdo by řekl. V tuhle chvíli mi to ale najednou nepřijde tak špatné. Žádný bužé (francouzská výslovnost slova budget, za tip díky KT), žádný stres... Internet, ten bych ale samozřejmě potřeboval...

Siam square a Patpong s prostitutkami

A teď dále sky trainem za 20 bahtů na Siam square, pulzující nákupní centrum Bangkoku (nebo jak to říká průvodce). Vůbec to tu nemůžu poznat, narážím na obchodňák **Siam Paragon**, kde loga vypadají jako pravá (Armani je tu Armani, Bulgari je tu Bulgari a malé zelené příšerky... no nic, kdo četl SPPG, ten to zná). Ceny taky. Jiný svět. Dole je zase pro změnu Vodní svět s tančícím plyšovým žralokem a vodní pannou - ty jsou free, dál už je to za nějakých 850 bahtů.

Vodní svět si hodlám užít na jihu Thajska, a tak se

raději vydávám hledat to ztracené staré Siam square. (Ono tedy bylo před těmi deseti nové, ale teď už mi chybí, jako nějaká paměťihodnost). Nakonec ho nacházím úplně na konci všech nákupáků, uvnitř je zase ten správný Armani, jak ho mám rád (růžovými samolepkami na kartonu), jen venku bohužel chybí zvířátka kdysi vystříhaná ve stromech. Když už byla řeč o růžové - nemůžu si nevšimnout **zdejší módy růžových triček**; ne, že by je snad nosili všichni, ale řekněme, že množství lidí větší než nepatrné.

Nakupuji zásuvkový adaptér (kdybych náhodou někde narazil na jinou než univerzální zásuvku nebo třeba na US zásuvky; za 25 bahtů mi to připadá jako dobrá koupě; i kdybych ho nikdy nepoužil). Zvažuji ještě malou pěnu po holení, moje minibalení je už letité, místo toho ale narážím na pánské gely na obličej. Variantu s bělicím účinkem (to fakt není nějaký hloupý rasistický vtip, to tady prostě mají) zavrhuji a zatím si nekoupím ani gel s přípravky proti stárnutí. Raději jdu ven a pořizuji si **osm sladkých věcí z kokosového těsta** (za 30 bahtů; prodavačka byla dost neochutná, chtěl jsem 4 druhy

po dvou kouscích, trvala na verzi 2 x 4).

A pak už jedu zkontrolovat **Patpong**. První kluby jsou hned u stanice Sala Daeng (nadzemní alternativa podzemního Si Lom), ta hlavní ulička rozkoší je ale až o kus dál. Od minule se sem přestěhovala spousta stánků s cetkami, které byly dříve víc roztroušené po okolí.

Ještě kupuji cosi, co vypadá jako šest malých párečků na špejli. Je to zřejmě z masa a rýže, příjemně okořeněné a celkově fakt dobré. Tentokrát příjemný prodejce přihazuje do sáčku ještě pár kousků zázvoru, který k párečkům opatrně přikusuji. Do desáté večer je v Patpoongu období happy hour, což je heslo, se kterým mě všichni prodejci tahají do klubů. **Pivo za 50 bahtů, žádné další poplatky.**

Otevřenými dveřmi jsou všude k vidění urostlé slečny v plavkách ladně a trochu znuděně tančící u tyčí. O nějakých drincích pro slečny nepadá ani slovo, ale já stejně nemám v úmyslu sedět sám (ani se slečnami) v baru u piva, takže jdu dál. Občas se zbaběle vymlouvám na neexistující přátele, kteří na mě kdesi čekají. Až mě jeden neodbytný náhončí převezde, neb prý se mnou pro ně klidně dojde. Já vím, proč normálně zásadně nelžu...

V nabídce je taky řada show, včetně populárních pingpongových míčků. Na přímý dotaz jedna z naháněček přiznává, že předvádění ale začne až později. A pak jsou tu samozřejmě **komplexnější balíčky služeb**, které zpravidla zahrnují koupel v pění, masáž, tělo na tělo a sex (bez záruky; chtěl jsem říct: jak jsem koupil, tak prodávám, ale nerad bych, aby si to někdo špatně vyložil). Pro čekající přátele zjišťuji cenu, která se pohybuje od 1500 do 2000 bahtů za hodinu a půl rozkoší. Na fotkách jsou bílí mladíci zásadně vždy alespoň se dvěma kráskami, tyhle low-costové nabídky ale - a to jsme si hned vyjasnili - zahrnují jen jednu. Zato je to ale prý opravdová dívka se zárukou, žádný dívkochlapec (či chlapcodívka). Jedna z naháněček mi nabízela, ať se jdu podívat, co pěkného tam má, ale protože jsem i přes příznivé ceny neměl v úmyslu nakupovat, zdvořile jsem odmítl. To víte, přátelé čekají.

Vzpomínám si na poznámku v Lonely Planet, která zmiňuje, že od **liberalizace sexu** v Thajsku (a tedy i od akceptace předmanželského sexu) prostitutkám dost klesly kšefty; jen před pár dny jsem v Super Freakonomics (druhý díl Freakonomics, česky první

díl vyšel jak Špekonomie) četl to samé o Spojených státech v 60. letech. Některé komentáře naznačují, že církev, která proti předmanželskému sexu brojí, je tedy zřejmě lobbystickou organizací prostitutek. (Jen cituji, netvrdím. Mimochodem: Pravdu o katolické církvi nabízí i klip, který na YouTube najdete s klíčovými slovy Louis CK - Jak funguje katolická církev. Jen varování: Pokud jste fanoušky této organizace, mohl by pro vás být obsah urážlivý. Tak si ho prosím nepouštějte. Zajímavé mimochodem je, že jeden čas byl na klíčová slova Katolická církev na prvním místě, dnes se mi nevypisuje mezi nalezenými, ani když zadám jeho prostý název. Nechci snad ani spekulovat, proč tomu tak je.)

Zpátky do hotelu

Zpátky to беру zase přes Hualamphong, kde si kupuji **lůžko ve vlaku do Surat Thani** (498 bahtů, druhá třída, lůžko nahoře), odkud chci jet na Ko Samui. Původně jsem myslel, že začnu s Ko Tao, ale v Chumphonu (nejbližší přístav) je vlak moc brzy ráno - a tak se vážně mučit nehodlám. Klidně budu jezdit

podle toho, jak se mi zrovna chce nebo nechce
vstávat. A ještě jedna omluva za minule: Po naprosto
povrchním průzkumu jsem tvrdil, že je na nádraží
vše jako dříve. Omyl! Cedule se šipkou na
dlouhodobý předprodej ukazují tam, kam dříve, ale
když dojdete na místo, najdete jen přesměrování k
pokladnám 1-11. To je tak, když člověk píše text jen
na základě ledabylého průzkumu.

Ráno jsem se dočetl, že z Hualamphongu má ke
Khao San jezdit bus číslo 53, ale kvůli mizernému
připojení jsem už nezjišťoval, kde přesně stojí. Na
stanici přímo u nádraží jsem neměl štěstí, a tak
neskrblím a zase si беру tuk tuk. S nádražními týpký
dohoda jako obvykle nefungovala, ten poslední začal
dokonce na 250 bahtech, takže už jsem mu ani
neodpověděl. Pak za mnou křičel 200, 150, 100, což
naznačovalo možnost dohody, tak jsem mu navrhl, ať
mi dá normální a ne turistickou cenu. Zkusil 80, ale já
jsem nebych ochotný jít nad 70 ze včerejška. Šest
korun je šest korun.

Stejně tu zjevně žiju až příliš rozmařile. Na webu
jsem narazil na celkem čerstvý blog, který uvádí cenu
ubytování na Kao San 120 bahtů, přičemž teplou
vodu ve sprše označuje za něco, co tu neznají. A

žádný klimatizovaný bus z letiště... Na druhou stranu se ale moje výčitky svědomí zmenšují, když si vzpomenu, že kolega LE (zdravím do BW) letí za pár dní do Vietnamu business class a hotel, který mi doporučoval, byl o dobrou polovinu dražší než ten můj. Takže ještě mám kam růst...

O kus dál tuk tukář sám navrhl 70 a když jsem mu řekl, že mám pocit, že by to mělo být za padesát, přistoupil na to. Za chvíli jsme tam byli. Na ulici jsem si koupil kuřecí na špejli a nudle se zeleninou (10 + 20 bahtů), v 7-eleven pivo Chang (25 bahtů za třetinku) a pomalu se s blížící se půlnocí vydal do hotelu.

Moře a vystresovaná slečna

Zítřka potkám vystresovanou slečnu a mě potkají dvě špatná kulinářská rozhodnutí. Hodilo by se napsat, že kdybych to věděl, byl bych z toho taky vystresovaný, ale to je pitomost, protože kdo by se na začátku února v třicetistupňovém teploučku něčím stresoval... Zítřek je navíc daleko a přede mnou je leháro v dalším bangkokském parku a pozorování

cvrkotu kolem.

Zase začínám den snídání na poslední chvíli, rychle sbalím, dám pár minut na internetu, dvojnásobnou kontrolu pokoje (PP ví, o čem mluvím, a tuší, že pojem dvojnásobná je nemístným eufemismem) a tuk tuk na Hualamphong. Opět na mě zkoušejí ceny vysoko nad 100 bahtů, nakonec přistupuji na 60. S báglem na zádech jim těžko namluvím, že to klidně dojdu pěšky. Na nádraží si za 70 bahtů odložím bágel a metrem vyrážím za 41 bahtů skoro na konečnou, do parku Chatuchak. Mám v plánu se tam prospat dnem, případně se strašně a nechutně jiným způsobem flákat, prostě cokoli, co se dá v tomhle příjemně teplém dni rozumně dělat s minimem vynaloženého úsilí. Rozhodování i cestu mi usnadňuje přehledná free mapa, kterou jsem vyfasoval hned první den od Airport Expressu. Protože je trasa tentokrát docela dlouhá, zaháním spánek tím, že **se snažím vnímat výslovnost** názvů stanic. Tak třeba zjišťuji, že spojení písmen ph se rozhodně nečte jako f, což leckdo z Evropanů zkouší. Je to prostě takové "fouknuté" phh. (A ne, nebude to jejich chyba výslovnosti; ať čtou název ze

svého "rozsypaného čaje" nebo z latinky, vždy to zní stejně.)

Park Chatuchak má nějaká ta jezírka a můstky, scénérii kolem dokresluje sky train, palmy a moderní výškové budovy. Po parku je rozeseta thajská mládež, ve dvojičkách, trojičkách i single, a tak si taky vybírám jeden pěkný stín a pospávám. Pak vytahuji netbook, neúspěšně se snažím využít některou z nezabezpečených bezdrátových sítí a nakonec začínám psát pár dalších řádek do deníku, upravovat fotky a podobně. Když už se mi zdá, že se na komp sápe příliš mnoho mravenců a navíc dostávám hlad, vyrazím dál.

Sky trainem (abych měl pro změnu výhled) jedu do stanice Nana na známé rušné Sukhumvit road. Jen co vyjdu, **dostanu pár nabídek na masáž, tělo na tělo i sex a vzápětí narážím na stánky s Viagrou, Cialisem a pro ty, kterým tohle nepomůže, i Viagrou Gold** (vlastně Vigrou Gold).

Tím se všechny alternativy nevyčerpaly, k dispozici je i nepřeborné množství porno DVD a pro největší zvrhlíky i lokální televizní seriály. Po dlouhém rozhodování si z pestré nabídky vybírám to jediné, na co mám právě fakt chuť, a to jsou Pad Thai s

krevetami. Tentokrát pro změnu v restauraci, takže vypláznu 120 bahtů plus dalších 45 za colu. Cestou už jsem si vyhlédl zákusek - nakrájené žluté mango v sáčku za 20 bahtů, pro nějž se kousek vracím. Ještě chvíli se toulám po Sukhumvit, využiji dobrodiní luxusních toalet (čisté a samozřejmě s mísou, bulharské, tedy, pardon, turecké jsou snad už jen ve vlacích a občas v nějaké opravdu místňácké restauaci) v jedné kancelářsko-nákupní budově a dlouho si prohlížím docela zdařilé 3D obrázky (technika lenticular, formát přes A4). Říkám si, že by se s tím třeba dalo něco podniknout na našem 3DJournalu, ale zatím nemám úplně jasno v tom, co. Ještě jednou 7-eleven a miniloupáčky s minipárečky do vlaku a pak metrem zpátky na Hualamphong. Vyzvedávám bágel, chvíli čekám, až se řádek mého vlaku na tabuli rozsvítí zeleně (jako že už tady je) a nakonec přestanu spoléhat na techniku a prostě vyrazím na nástupiště. **Vagon 14, sedátko/lehátko 29.** V duchu samozřejmě doufám, že se mnou pojedou zájezd nějaké thajské dívčí střední školy, ale realita je bohužel, jako obvykle, výrazně slabší než představy - i druhá třída je plná turistů a vedle mě

sedí tři obstarožní Francouzi (a teď myslím spíš chováním a vzhledem, než věkem). Toho přímo naproti mě odhaduji na nějakého odborového předáka, načež si uvědomuji, že na mě nejspíš leze první cestovní krize.

Odmítnu večeři za stopadesát bahtů (dobře dělám, je to nějaké standardní jídlo na talíři; měli by se inspirovat v Indii, tam nám ve vlaku přinesli večeři zabalenou v novinách, to byl teda jiný zážitek) sním loupákopárečky, vypiju ledový Lipton a těším se do postele. V půl desáté konečně odchytnu průvodčího, ten mi sklopí lehátko, povlékne, ustele a už je to tady. Ve vlaku je sice sprcha, ale nechám si ji ujít a raději rovnou zalézám na lůžko. Se spoustou přestávek spím až do šesti, na kdy mám budík.

Ráno se jede na trajekt

V půl sedmé máme být v Surat Thani, ale máme samozřejmě zpoždění. Tak nějak předpokládám, že první základní know-how, které každý železničář kdekoli na světě získá, je, jak dosáhnout toho správného zpoždění. Takže mě to nepřekvapuje.

(Mimoходом: Druhé základní železniční know-how nepochybně je, jak docílit vyšší bezpečnosti cestujících prostřednictvím stávky za zvýšení platů.)

V sedm už se ke mně před vlakem hrne skupina prodejců, kteří nabízejí **přesun na Ko Samui za 280 bahtů**. Tvářím se, že si to rozmyslím, že zkusím ještě někoho dalšího a tak podobně, ale ukazuje se, že jsou všichni ze stejné firmy a tak jediné co můžu, je jít do města a zkusit najít výhodnější nabídku tam. Protože z Lonely Planet vím, že bych ušetřil tak možná 80 bahtů, usuzuji, že nemá smysl se trápit, a když s jednou prodejkyňí dojdeme k autobusu a já jí rozčílím tím, že si chci ověřit, že její lístek fakt funguje, nastává ten správný čas zaplatit.

Autobus je narvaný, nadávající turisté vystupují s tím, že si zaplatili za místa k sezení, a prodejci slibují, že další vůz je tu coby dup. Já naopak nastupuji a získávám jediné volné místo úplně vzadu, vedle slečny, která se tváří, že mít mě za spolusedícího je to nejhorší, co se jí dneska mohlo přihodit. Rozhoduji se, že si to nebudu brát osobně. (Přemýšlím, jestli jí nemám vysvětlit, že bychom taky mohli nabourat nebo se s trajektem potopit, což by ji jistě štválo ještě více.) Vzápětí opět nastupují všichni ti, kdo před

chvíli vystoupili. Zjevně pochopili, že je lepší jet na stojáka, než vůbec.

Slečna je trochu vystresovaná, když jí průvodčí sebere voucher, který zahrnuje kdovíco. Blbé je, že jsem byl první v řetězu lidí, který se účastnil předávání voucheru dál, a tak čekám, kdy to slíznu. Paranoia je naštěstí zbytečná. Ukazuje se, že slečna je Britka z Londýna, taky už byla v Praze, teď jela první třídou (asi 1300 bahtů), všechno má dopředu promyšlené a zařízené, jen jí občas stresuje, že neví, co tu od koho může čekat. To by mě taky zajímalo, nicméně další dobrou zprávou v řadě je, že za svůj lístek skutečně dostávám lístek na trajekt, trajekt opravdu vyráží ke Ko Samui a je ještě volné místo v přední řadě, kde je nejen docela dobrý výhled, ale hlavně bedny se záchrannými vestami (protože sada dlouhých zpráv v řadě musí mít někde svůj konec). Taky je tu zásuvka, do které bych si mohl zapojit netbook, ale je do něj zapnutá televize, kterou, bohužel, pár lidí sleduje. Tak raději neriskuji a jedu na baterky.

Trajekt nás vypouští v Na Thonu, kde se všichni tváří, že je naprosto nezajímáme. Chvíli si říkám, že

tady zřejmě vystupují jen socky, které neletí letadlem, a tudíž ani nedává smysl z nich tahat nějaké peníze. Vzápětí se ale dostávám k hlavnímu stanovišti taxikářů a tam už je to jiná. Ze všech možností jsem si už na lodi takřka náhodně vybral **Lamai**, teď mě tam hodí za 600 (mají v ruce krásný ceníček), no, dobře, že jsem to já, tak za 400 a ještě mi ukáží aspoň dva hotely. To mi nepřijde jako neodolatelná nabídka, a tak ujdou ještě dvacet kroků a nechám se na totéž místo zavézt sorng-taa-ouem (kolektivním taxi) za stovku. Se mnou jede ještě starší paní z trajektu a jakýsi skoromístní mladík, který vypráví, jak se tady všechno za posledních deset let ukrutně změnilo a že jsem cestu ze Surat Thani pořídil je o 40 bahtů draž, než by to bylo podle ceníku. Což je super zpráva.

Moře, wi-fi a spol.

V Lamai nemám moc tuchu, kam jít, a tak zaměřím od zastávky přímo k moři - za onou starší paní. Když ona tam jde do hotelu, tak tam jistě bude něco i pro mě. (Mohl bych otevřít průvodce, ale přijde mi to

zbytečné; blízko vidím pár upoutávek na hotely). V prvním mají plno, ale ve druhém (**Best Resort**) - kde je mimochodem i ona paní - mě otipnou na místnost za 300 (paní mi gratuluje s tím, že ona má za 1200, ale hned ji uklidňují, že ta její, to je vážně zcela jiné kafe) a jdou mi ji ukázat. Studená sprcha (mám vyzkoušeno, že v těchto zeměpisných šířkách stačí i mně) a záchod na pokoji, větrák, síť v okně, přiměřeně čisto. Můžu si připlatit 300 za televizi a výhled na bazén, dalších dvě stě za teplou vodu nebo ještě plus 400 za klimošku a snídani. Wi-fi se nekoná. Tak беру nejlacinější variantu; už se mi nechce nikam tahat a 900 za klimošku, která jediná by mě zajímala, mi přijde dost.

V nedalekém baru si dám nudle pad thai za 90 a colu za 35, což sice nejsou lidové ceny, ale zato je tu výhled na moře a nechybí free internet. **Otestuji, co udělá s mým netbookem HP cola vylitá do klávesnice a kolem displeje**; přežívá. (Na tomto místě upozorňuji, že tento tento test byl nezáměrný a nezávislý, protože testování netbooku v Thajsku není sponzorováno společností HP).

Pak se trochu rozkoukávám, trochu nakupuji (mimo

jiné v lékárně za dvacet bahtů nějaké **bylinkové prášky na škrábání v krku**, které mě trápí už z letadla) a příležitostně se dívám po jiném ubytování. Na místní hlavní třídě (v severní části) je nabídek spousta; vše kousek od moře a za 900 bahtů na noc můžete mít zbrusu nový krásný pokoj s free internetem a kávou, o televizi, klimatizaci či teplé vodě ani nemluvě. Na jednom místě je k tomu i velká společná vířivka. Taky bych mohl mít velkou zahradní vilu se soukromým bazénem (přes 70 metrů čtverečních obytné plochy) za 5900 bahtů za noc, případně v akci 3+1 noc zdarma.

Pak konečně na jednom krámku (hned vedle hotelu Samui Jasmine, ten je v Lonely Planet z roku 2009) **objevuji nabídku takřka téhož (bez vířivky a bohužel i bez internetu) za 500** a když si to nechám ukázat, myslím, že je rozhodnuto. Zítra se tam přesunu. Paní majitelka se omlouvá za chybějící wi-fi s tím, že dva pokoje nahoře nad obchodem byly dosud pro její personál. (Mimochodem: Sazba za měsíc je 12 000 bahtů).

Jdu si zaplavat do moře, kde otestuji bráchovo **nepromokavé pouzdro na doklady**. Kládl mi na

srdce, abych ho nejdřív vyzkoušel v umyvadle, ale protože můj třístovkový pokoj umyvadlo nemá, tuhle fázi přeskakují. Osvědčuje se. Pas i peníze zůstávají i po čtvrt hodině v moři suché. Kdo je výrobcem pouzdra nevím, ale test v tomto případě sponzoroval jeho nákupem můj bratr. Do třetice jsem otestoval úschovu cenných věcí (notebook, peníze, foťák) v Best Resortu a i tady dopadlo vše dobře. V tomto případě bych byl nechtěným sponzorem jen já.

Bary, holky, Češi

Večer začínám v další lékárně. Bylinky hned nezabraly, tak jsem se rozhodl vsadit na Strepfen. Ten v lékárně neznali, a tak jsem vybral **Strepsils Plus (79 bahtů)** s léčivými a utišovacími prostředky. Dal jsem postupně dva kousky, půl pusy jsem necítil, ale škrabání v krku neustalo.

Dnes se bude jíst venku; osvědčené pivo Chang беру в 7-eleven, u stánku pak **kupuji zelené kari s kuřecím masem a rýží**. Sedám si s tím do jedné z řady stolků. Z jedné strany Němci, z druhé dva středověcí Češi hlasitě řešící, co koho štve, kdo s

kým a proti komu a jestli pro někoho pojedou. Zkouším je neposlouchat, ale nejde to. K tomu to nešťastné kari. Omáčky já nerad i v Česku, nejely mi v Indii (vzpomínám si obzvláště na jednu hnědou hned k první snídani v Dillí), není tedy důvod, aby mi chutnaly tady. Tak - zkusil jsem to a příště už do toho nepůjdu.

Vydávám se paní s pokojem za 500 potvrdit, že zítra na beton přijdu a domluvit si dobu, kdy se můžu nastěhovat. Cestou **potkávám vozík se smaženými brouky - tři druhy kobylek, nějaké housenky a dva druhy ultranevzhledných brouků**. Nechám si naložit dvoje kobylky a housenky (chci od každého kousek, ale stejně jako Francouzovi přede mnou mi prodejce za 20 bahtů dopřeje větší množství), přidá se koření, tyčinky na napichování a jdeme na to. Začnu focením. Pak opatrně první kobylku - ten menší druh - přiblížuji k puse. Kousek ukousnu. Křupe to. Chutná mi to asi jako tenký bramborový hranolek ve slídě. Zkouším housenku. Tam je "hranolku" víc. Okolo procházejí oni Francouzi a jedna z nich se zjevně baví nad větší kobylkou u mé pusy. "No neboj se toho," říká, "podívej" - a sáhne mi do sáčku po další kobylce a

bez zaváhání si jí strčí do pusy. "Vidíš, je to skoro jako kreveta," libuje si. Oponuji jí, že jako kreveta to tedy rozhodně není. A v duchu dodávám, že možná snad trochu jako ta její tužší část ve skořepině, kterou já rozhodně nikdy nejím. "Tak do toho," povzbudí mě a pádí za svými Francouzi.

Ukousnu si tedy větší sousto, rozkoušu a... a vyplivnu. Sáček putuje do nejbližšího odpadkového koše. Smažení brouci mě také nenadchli.

Cestou směrem k hotelu **se proplétám uličkami se spoustou barů, na kterých posedává záplava mladých thajských slečen** - a zvou všechny kolemjdoucí osoby mužského pohlaví k sobě dovnitř. Převážně neúspěšně. Několik dalších slečen (když tak o tom přemýšlím, klidně to mohou být i paní) se prochází zpravidla ve dvojicích - stačím si všimnout, že některé zřejmě stále dokola, neb jsem je potkal už dříve. Co mě občas vyděsí, jsou dívkohoši, kteří na první pohled (koutkem zamženého oka) vypadají jako Thajky, mávají na vás jako Thajky, ale jakmile otočíte hlavu, vidíte, že je něco špatně. Tedy pokud jste se otáčeli s představou, že uvidíte Thajku.

Zaběhnu do blízkého baru na Red Bull (30 bahtů) a

hlavně na free internet, zatímco ostatní tam zase zjevně šli na právě promítaný film (a několik Čechů na kulečnick). A pak už zpátky do pokoje, kde se dneska docela hodí ona redukce na zásuvku - ne ovšem jako redukce, ale jako rozdvojka; v pokoji je totiž zásuvka jen jedna a já chci psát zápisky (a dobít netbook) současně s nabíjením baterky do foťáku.

Masáž s premií a nejkrásnější výhled

Čeká mě několik pohodových dní. Kolem je moře, spousta barů, záplava masážních salonů, nabídek k výletům a super jídla na ulici i v přehršli restaurací. Masérky si vyberu podle osobních sympatií a ta druhá mi kromě masáže nabídne i happy ending (tak to aspoň nazývají v Lonely Planet). Ale nebudu předbíhat, nejdřív se přestěhuji pryč ze své špeluňky. Ráno se stěhuji do nového bydlení s neuvěřitelně dobrým poměrem cena výkon. Zjišťuji, že kromě parametrů zjištěných včera nabízí i ledničku a balkónek nad ulicí k moři. Pouštím si klimatizaci a podle mapy v průvodci se rozhoduji zaměřit ke kopci

Khao Phlu ležícímu směrem do vnitrozemí ostrova. Plánek bohužel není moc podrobný, ale když dojdu na hlavní třídu, vydám se asi 300 metrů na severovýchod, pak odbočím na severozápad a dál už jen, kam mě cesta vede. Nakonec z asfaltové cesty uhýbám na hliněnou vedoucí vzhůru a po ní až k několika vyhlídkám.

V půl páté jsem zpátky na hlavní třídě, za 50 bahtů kupuji v hospůdce smaženou rýži s kuřetem (kam se hrabe na dosavadní pad thai) a Pepsi, za dalších 50 bahtů předraženou směsku ovoce (ale oceňuji, že mi dali dopředu ochutnat něco, co se jmenuje snad sablaka a tableka, píšu to ale s denním zpožděním, takže ty názvy budou hodně přibližné) zahrnující mimo jiné oblíbený rambutan i mango. A hurá do moře.

Z vln pozoruji prošedivělého padesátníka, jak **se snaží pomáhat dívce na pláži se sbíráním škebliček** (až později se od kluka z personálu vedlejší hospody dozvídám, že jsou to malé jedlé škeble jménem mossel. Úžasná romantika. Pokud ale mělo jeho snažení jiný cíl než nasbírat mušličky, pak se k němu zjevně nedostal, a po chvíli si se

sklopenou hlavou odešel po svých.

První masáž

Po spršce je čas koupit zájezd na zítřa a **vyrazit na thajskou masáž**. Výlet kolem ostrova má několik variant, mnou vyhlédnutá má jen dvě - zcela shodné až na cenu 350 nebo 400 bahtů. Slečna v kanceláři naproti mému ubytování mi prý ráda objedná kteroukoli, ale zrovna dneska si tady na tu levnější stěžovali, protože se při ní nestihly vodopády. Rozhoduji se, která životní filozofie mi zajistí šťastnější chvíle - zda aktivní či pasivní. Rozhoduji se pro druhou možnost, tedy pro slepou víru. Utěšuji se tím, že spousta lidí v životě věří i daleko nepravděpodobnějším věcem, a že je to stojí daleko víc než 50 bahtů. Navíc jsme dohodnutí, že na další plánovaný zájezd mi dá 130 bahtů slevu. S rozhazováním hned tak neskončím. Masážních salonů je tady plno, vybrat ten pravý bude těžké. Rozhoduji se vsadit na své nejoblíbenější kritérium, totiž na cenu. Pokud jsou všechny salony i jejich menu na první pohled stejné a masérky podobné,

nedává smysl utratit za thajskou masáž někde 200 bahtů (60 minut), když nedaleko mého původního ubytování ji mají za 150. S tímto záměrem vyřáším směrem k vyhlédnutému salonu, ujišťuji se, že to nikde nevypadá nijak lépe, až přicházím k místu, které je na první pohled vkusněji zařízené, před ním sedí několik roztomilých mladých dívek ve slušivých růžových kalhotách a bílých tričkách a ta nejroztomilejší z nich mi dává do ruky lístek s nabídkou a zve mě dál. A tak se stane, že беру 40minutovou masáž za 200 bahtů.

Netuším, kde se v té drobné dívce vzala síla na všechny úkony, které se mnou prováděla, ale o 40 minut později odcházím důkladně promasírován od hlavy až k patě. Občas to někde zabořelo, ale největší strach jsem měl, když mi ležela u nohou (což není myšleno tak, jak to na první čtení zní) a chodidly mi masírovala stehna. Představa, že jí ujede noha, se mi nelíbila ani trochu. Jinak musím říci, že pozorovat ji při práci, stálo za to, a tak jsem byl rád, že jsem tentokrát nešetřil na nepravém místě. Tu dvacku navíc, co jsem jí pak dal, si rozhodně zasloužila.

Večer si dávám již tradičně jídlo na ulici - na trhu

(tentokrát pad thai, výrazně horší než obojí minulé), kupuji v 7-11 vodu na zítra (Nestle za 14, připlácím dva bahty za značkovou vodu a mám pocit rozmařilosti) a bar s free internetem (resp. za 30 bahtů, které jsem tu dal za Red Bull).

Výlet okolo ostrova

Ráno na mě (už dvě minuty před plánovaným odjezdem) čeká klimatizovaný mikrobus, objedeme ještě pár hotelů a řítíme se k přes sto let starému chrámu **Leam Suwanaram**, pak k obrovskému **Buddhovi**, na vyhlídku, k šutrům ve tvaru mužského a ženského přirození a na opičí show. Při ní jedna opice na provaze sklízí kokosové ořechy a druhá se fotí s turisty. Oproti mojí poslední neplánované kostarické opičí show, při níž se se mnou opice na pobřeží rvala o batoh, byl tohle čajíček. Pak jsme se jště jeli podívat na mumifikovaného mnicha, který zemřel v sedě - a teď sedí před chrámem ve vitrínce. Kromě této zajímavosti se vyznačuje ještě tím, že předpověděl svou smrt. (Představuji si to asi tak, že v 79 letech pronesl: Já se té osmdesátky snad

nedožiju. No - a nedožil se jí.) Cestou u jedné z atrakcí ochutnávám kokosový karamel se sezamem (ujde).

Zbývá už jen **vodopád**, kam se dá jet luxusně na slonovi za 600 bahtů nebo neméně luxusně 300 metrů dojit zadarmo. Volím druhou možnost. Zpátky fasuji jiný mikrobus, kde na mě vychází místo vedle velmi sympatické české dvojice, a tak se narozdíl od předchozích případů netvářím, že jsem Češtinu v životě nikdy nikde ani nezaslechl. (Uznávám, že je to trochu nefér; zatímco já si můžu vybrat, ke komu se jako ke krajanovi přihlásím, opačná strana tuhle možnost nemá. Ale takový už je život.

Nespravedlivý.) Ukazuje se, že jsou v Thajsku poprvé, ale nejspíš ne naposledy, bydlí v severní části ostrova (za 2000 na noc) a na Samui letěli z Bangkoku na letenku, kterou si za 5500 bahtů koupili přímo na webu Thajských aerolinií. (Tolik praktické informace, snad se na mě nebudou zlobit, že jsem to tady vyzvonil.) K výletu samotnému není moc co dodat; kultura je myslím na nějakou dobu učiněno zadost.

Vyřeším dilema rambutan versus mango (rambutan; a pak mango, pokud vás to zajímá), neodolám

vábení moře a poté vábení sprchy. Koupím zájezd do mořského národního parku Angthong (verze bez kajakingu, který mě neláká) za 1300 bahtů, po dohodnuté slevě za 1170 bahtů. A vyřídím si za 420 bahtů koupit vyhlédnuté vodovzdorné pouzdro na foťák. Nemá žádné vychtávky, prostě jen vinylová placka, která se celkem slušně přizpůsobí foťáku i výsuvnému objektivu a měla by vydržet bez zatopení do tří metrů. Používání ovládacích prvků bude zjevně komplikované, ale když to holt nepůjde, nechám si pouzdro na doklady.

Cestou na mě jako obvykle pokřikují masérky, prodavači obleků (Armani i jiných) a holky z barů; už jsem si navykl je většinou ignorovat, nebo jen pokývat hlavou či se usmát. U tržiště zase jedno hi, pak ještě jedno a další, tak se otáčím, ale v tu chvíli **už je do mě zavěšená mladičká Thajka a jde se mnou po ulici.** Tak tohle je nějaký kousek, který ještě neznám. Chvilku jen tak jdeme, pak něco plácnu, ona něco plácne, pouští se mě a zamíří do nejbližšího 7-eleven.

Protože jsem od snídaně nic nejedl (už jsem potřeboval trochu vyhládnout), dávám si na tržišti dva

obrovské špízy, brambor a oblohu, celkem za 90 bahtů. Je to tu mezi turisty docela oblíbené jídlo a poté, co ho ochutnám, je mi zcela jasné proč. Na tržišti také narazím na vypasený starší český manželský (odhaduji) páreček, který si dovolenou na Samui zpřijemňuje romantickým rozhovorem. Ona (naštvaně): "Tak hele, co ti zase vadí?" On (naštvaně): "Nic. Nic mi nevadí." Ona (naštvaně): "No něco ti asi vadí!" Pak už jsem naštěstí prošel dost daleko na to, abych neslyšel pokračování. Tak ať se vám tady líbí, vy dvě hrdličky.

Masáž s přidanou hodnotou

Přemýšlím, co bych tak ještě podnikl, a nakonec se rozhodnu pro **masáž**. Chci zkusit změnu, a tak mířím ke svému včerejšímu původnímu cíli, ale moc se mi nelíbí ani podnik ani masérky. Tak jdu po hlavní třídě dál k jihu, až narážím na thajské masáže 40 minut za 150 bahtů. A už vychází ven sympatická, plnoštíhlá, hezky vyvinutá (jasně, uznávám, že je to nevhodný sexistický přívlastek, ale má pro další povídání určité opodstatnění) asi dvacetiletá Thajka a dohadujeme

spolu, co a jak. Uvnitř je trochu přítmí (ale stejně jako většina těchto podniků má i tento velký prosklený výklad; jen thajské masáže (a některé další) se pak odehrávají na závěsy oddělených postelích).

Jsem zvědavý, jak se bude masáž v jejím podání lišit od té včerejší. Tentokrát pro změnu nedostávám žádné "spodní" kalhoty, a tak zůstávám ve svých. Masérka připravuje postel (čistý ručník), pak ještě někam tak na dvě minuty odběhne a vzápětí se ptá, jestli může začít. Říkám, že jasně, a už je to tady, takřka stejně jako včera; začínáme u chodidel. Po prvních pěti minutách se od nohou zvedne, nakloní se ke mně (či spíše na mě), a zeptá se, jestli chci fakt jen masáž - a že určitě můžu mít i něco jiného. Řeknu jí, že jen masáž; pak se postupně dozvídám, že se jmenuje Cat (jako kočka, zdůrazňuje), že je z Pattayi, ale **už rok a půl pracuje jako masérka** tady, že v sezóně má každá holka tak čtyři klienty za den (a když dělá od rána, tak i sedm; otevřeno je prý jako v 7-eleven), ale mimo sezónu třeba taky jen jednoho, dva či žádného.

Je mi celkem jasné, že i v tomhle byznysu je potřeba zvyšovat ARPU (Average Revenue Per User, tedy průměrný příjem na uživatele/klienta - to jen

vysvětlivka pro ty šťastlivce, kterým se takové pojmy vyhýbají), až se divím, že v nabídce nejsou běžně i další add-ony, za které by si řada klientů jistě ráda připlatila. (Mimochodem: Vzpomínám si na jednoho kamaráda (raději nebudu upřesňovat identitu), který mi líčil, jak po rozchodu s přítelkyní zašel na rande s několika kamarádkami těsně po třicítce, z nichž ne zcela zanedbatelná část projevovala v rámci vztahu nepokrytý zájem jen o to, aby si co nejdříve pořídili dítě a on ji co nejdéle živil na mateřské. Což je ovšem ARPU z říše snů. S několikaletým závazkem a bez SLA. (Tuhle zkratku snad už raději ani nevysvětluji.:)) (Tak jsem přemýšlel, jestli se tahle poznámka nemůže potenciálně dotknout některé z mých svobodných známých, ale ty mají všechny do třicítky daleko, nebo tak rozhodně aspoň vypadají :). Jen o jedné vím, že nedávno slavila, ale ta se zase nepočítá. Je totiž ten šťastný typ, který může hrát hru jménem život v úplně jiné lize a s jinými pravidly.)) Masáž mezitím pokračuje podobně jako včera. Cat má trochu větší sílu, ale její dotyky zabolí jen výjimečně. Říká mi, že jsem napjatý, ať se uvolním, ale to bych musel být pryč z Česka aspoň půl roku a ne první týden. Přední část těla je hotová a než si

lehnu na břicho, přichází znova dotaz, jestli zůstaneme jen u masáže. Zůstaneme, a tak pokračujeme zadní částí těla. Ještě obličej i vlasy a jsme hotovi. Cat mi ještě řekne, že dnes vlastně nepracuje, ale že má nějaké stálé klienty, takže tu je, a ať za ní kdykoli přijdu, že jí klidně zavolají. A když budu chtít něco jiného než masáž, tak ať se určitě nestydím si o to říci. Pak dostanu čaj, u pokladny zaplatím (tentokrát přesnou částku), a zatímco popijím čaj, Cat si sedne vedle mě a jen tak kecáme. Na rozloučenou jí dávám dvacku a vyrazím do kavárny s free internetem.

Na Aktualne.cz se dočítám, že špinavý sníh není pro lidské zdraví nebezpečný; nebyl to moc přesvědčivý článek a jsem docela rád, že se mě zrovna tohle teď fakt netýká. Když jsem na odchodu, zahlédnu ještě na Facebooku status HK o palačinkách, což mě inspiruje (díky) k návratu na tržiště a k volbě palačinky s čokoládou, banánem a kondenzovaným mlékem (40 bahtů). Pak se ještě stavím v obchodě u paní domácí, zaplatím další noc, koupím vodu a Spy Wine Cooler (malá lahvička vinného stříku s nějakými dalšími ingrediencemi) a vracím se na

pokoj.

Nejkrásnější výhled na světě

Ráno je u mě (přesně na minutu) klimatizovaný mikrobús a jedeme do přístavu, odkud naše loď vyrazí do národního parku **Angthonk**. Oceňuji, že se mě tu nikdo nesnaží nějak šulit: Slíbená snídaně už čeká (croissanty, banány, čaj/kafe), vstup do národního parku je v ceně a pozdější oběd je opravdu bohatý (vepřové kousky, brambory, velké smažené kuřecí stehno, vynikající pikantní zeleninovoovocný salát, rýže, meloun a ananas). V ceně jsou i cola, sprite, fanta a voda, a to kdykoli po celou dobu výletu. Vlastně to není nijak zvlášť důležité, ale i drobnosti potěší.

První zastávka je na ostrově **Mae Koh**, kde po schodech přelezeme vápencový vrch a kocháme se pohledem na lagunu. Cestou se nad námi honí mraky, z nichž nakonec zaprší. Asi dvě minuty. A už je zase krásně. Pak přejíždíme k **Wua Ta Lap**, kde po poměrně brutální cestě/necestě (hlavně poslední úsek stojí za to a na sandály to vážně moc není; ještě

že jsem poslechl varování průvodce) vylezu na vyhlídku. Národní park Angthong zabírá přes 40 ostrůvků a nemalá část z nich je k vidění právě odsud. Pohled je to - jedním slovem - úchvatný. Označení "nejkrásnější na světě" možná trochu přehání, ale rozhodně ne moc. Takhle nějak jsem si myslel, že by mohla vypadat Dračí zátoka (Halong Bay) ve Vietnamu, kdybychom ji nezažili v mlze. (Dračí zátoka má ale těch ostrovů na 3000, nepletu-li se.)

Na vrcholu se potkávám s Američanem Matem, fyzikem, který si právě dodělal PhD a pak vyrazil na dvouměsíční cestu po Malajsii, Vietnamu a Thajsku. Má stejný foťák jako já, a možná i proto ho zaujme, jak dělám 3D fotky (stereofotky) - a tak mu dávám kontakt na 3DJournal, ať mi po návratu napíše o software. Mimochodem - na vrchol to má oficiálně trvat 30 minut, svižným tempem se to dá zvládnout za dvacet. Většina lidí z našeho zájezdu se sem ale nežene, snad zkusí krasovou jeskyni (neurazí, nenadchne; oficiální doba cesty 20 minut, svižně 10) a pak leží na pláži. Cestou k jeskyni mi stojí v cestě tlupa opic, a tak mám trochu obavu, aby si nechtěly zopakovat kousek své kostarické kolegyně. Naštěstí

je ale tentokrát můj batůžek nechává chladnými. Nakonec zbývá ještě trocha času na **šnorchlování** (v mém případě ovšem bez šnorchlu, ale zato se super dioptrickými plaveckými brýlemi, které jsem dostal od M k Vánocům; ukázalo se, že fungují super!). Osvědčí se i podvodní pouzdro na foťák, jen bohužel není moc co fotit; voda je hodně kalná, rybičky jen sem tam nějaká a kdybych cestou z vody nezahlédl malého rejnočka (bohužel už s vypnutým foťákem), byl bych hodně zklamaný.

Masérky jsou dnes všechny nějaké mdlé (ale pravda je, že až ke Catině salonu jsem nedošel) nebo jsou u salonů, které se mi nelíbí, takže dávám přednost jídlu, a to pro změnu hodně nezdravému. Ještě jednou v životě dávám šanci jarnímu závitku (15 bahtů) a je překvapivě dobrý, následuje zelenina v těstíčku (30 bahtů), která docela ujde. Zapiju to energetickým nápojem, projdu okolo několika salonů (ne, tyhle dvě věci spolu vážně nijak nesouvisejí), pořídím nové balení Strepisils Plus, vezmu z pokoje netbook a zapadnu do kavárny. Bohužel to nějak přetáhnu, takže můj palačinkář právě zavírá, což znamená, že se dnes budu muset obejít bez jeho díla. Ještě že mi na pokoji zbyly nějaké sablaky

(nebo jsou to tableky?).

Cestou už jen potkávám tři Thajky vyhlížející si svou oběť a marně přemýšlím, co odpovědět na otázku: "No tak hele, počkej, kam jdeš?". Tak jen krčím rameny a jdu - spát.

Jen víno, ženy a zpěv

Na vlastní kůži si ověřuji, že i v ráji na člověka může padnout splín. Naštěstí jsou ale v ráji - narozdíl od Česka - slunce, moře, levné masáže a polévka tom yam. Jinak ale bude tenhle příspěvek klasická přímořská nuda: Masáže neskončí happy endem, Ann se po prvním rande zase vrátí do práce a Cat dokonce onemocní a vydá se domů. Abych tedy zmínil aspoň hlavní hrdinky příběhu. Myslím, že dnes bych se konečně mohl začít nudit. Včera jsem sice kdesi na webu zjistil, kde se tady dá šnorchlovat, ale tuhle činnost odkládám až na odpoledne (dopoledne jsem koneckonců stejně skoro celé prospal). Kupuji si Nite Eden Apple (je to zelené, s bublinkami, ingredients zahrnují fruit wine a údaj na nálepce

slibuje 5 % alkoholu), což je příjemné letní pití, se kterým si tak akorát můžete sednout na balkonek, pustit si z netbooku The Innocents (Erasure), zapátrat pohledem mezi stromy, jestli mezi listy prosvítá obloha nebo moře, a pak si třeba číst. Čtu si o snech a snění (staženo z Wikipedie, na balkóně jsem bez internetu) a o dvou základních možnostech - totiž že sny mají nějakou chytrou funkci (uspořádání získaných informací, úklid, trénink na určité situace apod.) nebo že jsou vedlejším produktem fungování organismu (mozková kůra nedostává standardní podněty ze sensorů, jen šum, a ten se snaží interpretovat). (Mimochodem: Tušili jste, že dvanáct procent lidí sní černobíle a 8 % snů má sexuální obsah?) Je to extrémně zajímavé čtení (a kolik takových úžasných oborů člověku uniká), takže si umiňuji, že už nikdy nebudu věnovat svůj drahocenný čas nesmyslům, jako je třeba domácí politika, ale budu sledovat jen zajímavé a užitečné věci.

Což moje myšlenky směřuje k nedávno viděnému filmu Sicko Michaela Moora (vrcholí odvozem nemocných Američanů - v USA bez šancí na léčení - na Kubu, kde je vyléčí zdarma); MM samozřejmě

dost přehání, jeho "dokumenty" nepůsobí zcela objektivně, ale mě vždycky znova potěší, jak strašně je ten člověk zpruzený americkou politikou. Nelze pochopitelně tvrdit, že je to všude stejné (dokážete si snad představit ještě další zemi, v níž bývalý premiér krátce po odchodu z politiky záhadně přijde ke stovce milionů korun a bez problémů mu to projde? Napadá mě už jen Zimbabwe), ale ráj na Zemi zjevně neexistuje. (Rád bych poznamenal, že poznámku o premiérovi jsem myslel upřímně, ale nemohu vyloučit, že mám naprosto zkreslené informace; tak, a to bylo vážně o politice naposledy). Netbook varuje před vybitými bateriemi, na balkonek totiž nedosáhne šňůra od zásuvky. Ne, nebudu zastírat, že i pobyt na Ko Samui s sebou nese některé zásadní problémy řešitelné jen prostřednictvím obtížně přijatelných kompromisů. Posouvám židličku a metr směrem do pokoje a i když otevírám také druhé okno, čerstvý vánek už tu zdaleka není tak čerstvý a protějščí hotel, cesta k moři a stromy už nezaujímají většinu mého výhledu. Erasure nahrazuje Yazoo. Díky Vince!

Na sever po pláži

O třetí se odhodlávám jít na oběd, tentokrát do blízké restaurace na pad thai s krevetami (90 bahtů). Lahůdka. A pak po pláži směrem k severu, nejlépe k místu, které kdosi kdesi na webu označil za vhodné ke šnorchlováním. Přicházím až k hotelu, o jehož jméně jsem si myslel, že nemůžu zapomenout, a u nějž je dlouhé plovoucí molo - vyhrazené pouze hotelovým hostům, jak je napsáno na snadno přehlédnutelné cedulce. Přehlížím ji a vydávám se po něm. Moře je tu mělké, v něm spousta šutříků a rostlin, sem tam i nějaká ta rybka. Vzadu potkávám kluka z hotelu (zaměstnanec), který mě informuje, že ryby jsou tu hlavně ráno v osm a odpoledne ve čtyři, kdy je krmí. Mezi řečí se zeptá, jak dlouho u nich v hotelu jsem, a já s výčitkami svědomí řeknu, že jen pár dní. Pak chvilku při plavání pozoruji a pokouším se natáčet vodní život.

Jdu ještě dále k severu, ke skalám a k luxusně vypadajícím bungalovům, udělám pár záběrů a vydávám se stejnou cestou zpět. Myslím, že nastal čas pro další uvolnění těla, a tak se vracím do salonu

z prvního dne. Moje oblíbenkyně tam dnes není, a tak se svěřuji do péče Ann, která mi udělá olejovou masáž. Všimám si, že má roztomilé tričko s nápisem No money, no honey. (Jen podotýkám, že až dosud mi tahle trička nikdy roztomilá nepřišla.) Ann se jako masérka žíví teprve dva měsíce, předtím dělala v Bangkoku v bance. Tohle je prý ale lepší práce. (Snad je zřejmé, že žádná z těchto informací není ověřena ze dvou nezávislých zdrojů, takže nic z toho nemusí být pravda.)

Mimochodem: Asi před dvěma lety jsem byl na thajské masáži v jednom celkem známém pražském salonu a musím tady na rovinu říci, že je opravdu velký rozdíl v tom, co dostanete tam, a co na Lamai Beach na Ko Samui. Uznávám ale, že Ko Samui je z Prahy trochu z ruky.

Při masáži sem tam prohodíme slovo, Ann se ptá, na jak dlouho tu jsem, jestli jsem tu sám a kolik je mi let, což je první otázka, na kterou jí neodpovím. Od té doby, co jsem přetáhl pětadvacet, to zásadně nikomu neříkám, obzvlášť ne thajským holčičkám. Ale zeptám se jí na totéž, protože to tady není faux pas (a jestli ano, tak to nikdo neřeší), a ukáže se, že mě, pokud jste to tedy ještě doted' nepochopili,

naprosto nemůžete brát vážně. Tipoval jsem Ann tak pětadvacet, ale ukazuje se, že jí je dvaatřicet. (Speciální poznámka pro P a RP: Jsou tu samozřejmě i mnohem zkušenější masérky, takže si vyberou i ti, kdo se nechtějí svěřovat do rukou nějakého mlád'átka.) Platím 300 bahtů (za hodinu) plus obvyklou dvacku, dostávám čaj, zdravím se s předchozí masérkou, která se tu právě objevila, a vyrážím do pokoje pro netbook a na internet. Tentokrát si opravdu dávám bacha, abych neprošvihl palačinky, a deset minut před jedenáctou vyrážím k tržnici. Cestou mě ještě v 7-eleven mladinká (-)) prodavačka překvapí otázkou, jestli si nechci vzít dvě vody místo jedné, když jedna je teď za 14 a dvě za dvacet, čemuž neodolám, načež zaplatím a další prodavačka vodu přinese. Před palačinkami (tentokrát čokoláda s nutelou) stíhám ještě pětici krevet v těstíčku (50 bahtů) a pak už vzhůru na pokoj - k deníku, k materiálům staženým z webu a k Bacardi Breezeru (50 bahtů).

Ztráta paměti

Ráno zjišťuji, že jsem úplně mimo. Nepamatuji si, kolik jsem s sebou měl peněz, ani kolik už jsem jich utratil. V posledních dnech jsem rezignoval na všechna svá obvyklá opatření paranoika a takřka vše nechávám při odchodu ven na pokoji. Od notebooku a foťáku po pas a peníze. Je to sice různě důmyslně poschovávané, ale nemyslím si, že by to moc pomohlo. Jen doufám, že až budu odjíždět (a je pravděpodobné, že tento tragický okamžik dříve nebo později nastane), najdu aspoň většinu z nich.

Po snídani (obvyklý žlutkový koláček za 12 bahtů a ledový Lipton za 18) jdu koupit pohledy. Mají je tu ve dvou variantách: větší a hezčí za 10 bahtů a menší ošklivější za 5. Nikde si nemůžu vybrat, a tak jdu pořád dál a dál až za trh. Cestou potkávám v 7-11 první masérku a o kus dál Cat. (Kočka papá polívčičku, a tak jí přeji dobrou chuť.) Nakonec konečně pohledy kupuji - i s univerzálními známkami (za 15 bahtů plus provize). (Poznámka pro příjemce pohledů: Doufám, že jste si všimli, jak jsou pohledy krásné a velké; jestli ne, dostanete příště ty pětibahtové.) Po návratu zjišťuji, že jsem ty samé a za stejnou cenu mohl koupit i u své paní domácí. No

co, aspoň jsem se prošel.

Moře láká, a tak si jdu zaplavat. Pak vylezu z vln a přemýšlím, co dál. Jdu si zaplavat. Pak kupuji Spy Wine Cooler Classic, na disku nacházím dvě další cedéčka Erasure (super) a pouštím se do psaní. Po půl hodce zavírám editor, uklepnu se a přijdu o vše, co jsem právě napsal. Nepamatuji se, kdy se mi něco takového stalo naposledy, a tak dostávám strach, že na mě má pobyt na jihu Thajska vážné degenerativní účinky a že jestli to takhle bude pokračovat dál, uživím se už jen rukama. A to se spíš neživím.

Moje mentální síly ještě tak stačí na napsání pohledů. Dohrává první CD a já omylem místo druhých Erasure pouštím Enigmou (Le Roi Est Mort...). Po dvaceti minutách zjišťuji, že ani v ultraoptimistickém Thajsku nesnesu jinou než ultraveselou hudbu a vracím se k nesmrtelným dílům Vince Clarka.

Šifrovaná část disku se odmítá otevřít, ale naštěstí to byl jen překlep v hesle. (Mít všechna data nezašifrovaná si na netbooku fakt netroufám.)

Napíšu pár řádek rozepsané knížky, ale nejde to. No nic, stejně se už blíží třetí, přichází na mě hlad, a tak jdu na oběd.

Tandori a znovu kamenná pohlaví

Volba padá na indickou restauraci, do které mě číšník téměř úspěšně nalákal už včera. Vybírám si menší porci kuře tandori a indickou placku plněnou brambory, k tomu colu - a účet bude těsně pod 300 bahtů, což je na místní poměry opravdu hodně vysoká útrata. V půlce jídla mi dochází, že tolik peněz ani nemám, ale předpokládám, že se to nějak vyřeší. Jídlo je vynikající. Účet přichází v deskách s logem Visa, což se zdá být dobrá zpráva, bohužel i tak je mi tu karta k ničemu. Zkousím ještě desetidolarovku, ale ani ta se neujme - číšník mi jen doporučí, ať si kdyžtak peníze vyměním naproti v bance a pak se stavím. Což činím. (Další variantou jsou samozřejmě bankomaty, které jsou tu na každém rohu; což jen potvrzuje tvrzení, že do Thajska stačí vyrazit s pasem a platební kartou.)

Je na čase prozkoumat jižní část pláže Lamai. Zakončují ji ony již dříve zmiňované kameny ve tvaru ženského a mužského přirození, u kterých se také dá šnorchlovat, čehož využívám. Sem tam nějaká ryбка

tu je, ale změť barev nečekejte. Pak se vracím asi o sto metrů zpět na skalisko nad mořem a tady nechávám bloudit hlavou myšlenky tak dlouho, dokud se nesetmí. Po romanticky spoře osvětlené pláži jdu zpět.

Po sprše na internet, kde kromě prima zpráv z domova a z redakce čeká také jedno rozuzlení dvoudenního problému: Jednou dvakrát do roka se objeví někdo, kdo má trable s programem 3DJournal pro tvorbu 3D fotografií, typicky je to o mé dovolené. Protože jsem program před nějakou dobou psal, maily skončí u mě - a tentokrát má klient trabl s dávkovým zpracováním 3D fotek pro video. Po výměně dvou mailů to vypadá na chybu na jeho straně, tak mu něco doporučuji a žádám o vzorové soubory, načež příští den je už nervozní, docela nám spílá a ptá se, jak docílí vrácení peněz. Otestuji jeho soubory (ještě že mám netbook), vše funguje, jak má, tak mu v tomto duchu píšu s tím, že je jeho případ ojedinělý, z mého pohledu těžko řešitelný, ale že stačí potvrdit, že software odinstaluje a nebude dále používat a my mu peníze vrátíme. Moje zkušenost říká, že maximální vstřícnost je vždy tím nejlepším řešením, koneckonců sám očekávám od

ostatních totéž. A dnes přichází e-mail s omluvou a s vysvětlením, že si udělal zmatek ve složkách na disku a používal špatné soubory; jakmile začal používat ty správné, všechno fungovalo tak, jak má. Super.

Večerní Lamai

Nemám moc hlad, a tak si na tržišti dávám jen kuřecí špíz s jednou kukuřicí (60 bahtů i s oblohou a chilli omáčkou), kupuji v 7-11 snídani a dva Spy Wine Coolery a vydávám se k domovu. Výhodou je, že už si mě leckde pamatují, takže se ani nesnaží mi něco prodat (třeba obleky Armani; krejčovství je cestou snad deset). Padá na mě nějaký splín, a tak si říkám, že je možná na čase odjet dřív, než má vůle zeslábne natolik, že se začnu vodit za ruku s nějakou bar girl nebo zapadnu ke Cat. (Mimochodem: Jak tak znovu prohlížím průvodce, dočítám se, že právě Lamai je neoficiálním centrem zdejší "girly bar scene".) Hledám, kam bych tak odsud mohl odjet, ale vypadá to, že zajímavější národní parky kolem jsou všechny jen těžko dostupné veřejnou dopravou. (Naštěstí

existují dvě odpovídající PDF publikace na webu dnp.go.th - jedna obsahuje ty nejlepší parky, druhá všechny.) Když mě to přestane bavit, což je krátce po půlnoci, jdu ještě zkontrolovat noční Lamai. Na některých místech to docela žije: Ann dojídá svou pozdní večeři, v některých masážních salonech ještě nabízejí masáže, jinde na mě jakási ultrazkušaná masérka křičí I love you a Catina kolegyně se rovnou ptá, jestli se s ní dneska nechci vyspat.

Pak chvilku v jedné postranní uličce jen tak koukám na hvězdy a vydávám se zpátky po té správné straně ulice, abych se vyhnul všem místům, kterým se vyhnout chci. Celkem mi to vychází, až před domem mě dobíhá kočička z protějšího baru a se slovy "Mám tě" mě chytá (v tomto ukamžiku, pokud si dobře vzpomínám, ještě jen za rameno). Vyžádanou informaci, že jsem na pokoji sám, bere jako jasnou pozvánku, ale nakonec se mi daří jí vysvětlit, že s ní teď vážně nic neplánuji. (Někde jsem slyšel, že dobré jsou výmluvy jako "Promiň, dneska byl v práci těžký den" nebo "Dneska fakt ne, hrozně mě bolí hlava", ale nepoužiju je.) Navrhuje, že se mnou stejně půjde na pokoj, ale rozdáme si to až ráno, což jí také úspěšně rozmlouvám. (Kdyby byla neodbytná, asi

bych jí musel říct něco jako "Víš, mě když bolí hlava, tak je to na týdny".) I když by to bylo nepochybně o dost hezčí ráno než se strýčkem Liptonem. (Vrtá mi hlavou, proč zůstala na baru do noci bez klienta, je to totiž výstavní kousek; možná, že jí tam ale někdo prostě jen před chvílí vrátil - po hodince, po dni nebo po týdnu plném happy endů.) Rozmrzele odchází. Otevírám druhý Spy Wine Cooler.

Někdy v půl druhé ráno se moje myšlenky nepochopitelným způsobem zatoulají k IT (informační technologie; kdo tuhle zkratku nezná, do konce odstavce by raději neměl číst) a dochází mi, že prostituce je naprosto skvělým příkladem virtualizace a sdílení zdrojů, přičemž prostituce v masážním salonu je navíc ještě ukázkou zmáknutého cloud computingu (škálovatelnost, řešení výpadku). Jde o momentálně jedny z nejžhavějších trendů v IT a mě jen mrzí, že tenhle námět na úvodník nikdy nevyužiju.

Černý diamant

Ráno mi v cestovce naproti slečna potvrzuje, že mi odtud zařídí dopravu do Krabi (500 bahtů), a tak

právě tohle místo vypadá jako můj nejpravděpodobnější příští cíl. Projdu městem, které je jako po vymření (žije mým vysněným rytmem: spí se do jedenácti, kdo ráno nemůže dospát, od půl jedenácté uklízí před svým krámkem; a já to dnes výjimečně už tak brzy z povzdálí sleduji), zabrousím do ulic, kde jsem ještě nebyl, jdu si zaplavat, koupím Spy Wine Cooler Gold (má příchut' žu-žu z pouti, která mi úplně nesedí) a sedám si s netbookem k balkonku.

Před třetí jdu na oběd do restaurace, kde měli ty skvělé pad thai a dávám si pikantní polévku s mořskými plody a s kokosovým mlékem (120 bahtů) a rýži (40 bahtů). Je to jídlo pro bohy. Nic jiného se k tomu nedá říct. Bomba. Při jídle pozoruji dění na ulici a snažím se odhadnout poměr smíšených a jednobarevných párů; ty první zjevně vedou. Těžko ovšem říci, kolik z nich jde jen do hotelu na odpolední rychlovku a co jsou dlouhodobé perspektivní vztahy na celou dovolenou.

Jdu si zaplavat, pak po hlavní třídě zjišťuji nějaké alternativy pro další thajský program. Už musím počítat dny do konce, což je vždycky otrava. Zastávka na internetu a zase do města, tentokrát

chci najít vhodné místo k večeři. Nacházím ho v restauraci Black diamond. Jméno je snadno zapamatovatelné, protože ho má na tričku dívka, která mě uvádí dál, a dokonale na ní sedne. Až později zjišťuji, že je to název toho podniku. Dávám si pikantní salát s mořskými plody a skleněnými nudlemi (100 bahtů) a malé pivo (60 bahtů), rýže je zjevně doplňkem salátu. Není to špatné, ale na lodi byl lepší.

Je na čase vyzkoušet další masáž. Po pečlivém prozkoumání všech nabídek jsem už dříve dospěl k závěru, že mi nejvíce vyhovuje klasická thajská masáž, tak teď jen vybrat vhodné místo. Nakonec se rozhoduji pro podnik umístěný mezi dvěma předchozími s cenou 250 bahtů za hodinu. Očima vybírám sympatickou masérku, ale než k ní dojdu, někam zmizí, a tak mě bude masírovat holka, která vypadá spíš jako modelka než masérka. Jmenuje se Miau, je jí třicet, pochází odněkud od Bangkoku, má dítě, ale s manželem se rozešla. Masáže tu dělá čtyři měsíce a za tu dobu svoje dítě neviděla. Vypadá nedospale a přiznává, že s holkama ze salonu kecaly dlouho do noci (masérky spí vesměs v salonech).

Zdá se mi, že samotnou masáž má trochu méně v ruce, ale komunikaci zvládá dobře. Nejdřív mě otipuje na pětadvacet, pak dospěje k závěru, že když dělám v časopise, musím mít ukrutnou spoustu peněz, a protože má na sobě kalhoty jen pod zadeček, dotýká se mě vydatně nejen hebkou kůží svých rukou. (Je to samozřejmě d'ábelsky nepříjemné a upozorňuji tady na to jen proto, abyste se vy sami případně mohli vyvarovat nedostatečně oděných masérek.)

Mezi řečí se mě zeptá, jestli už jsem tu zkoušel taky nějakou speciální masáž, a nabídne, že mi ji udělá. Hned taky rukou naznačuje, jak by si to představovala a nadhodí cifru 1500 bahtů. Než stihnu cokoli říci, prohlásí, že by mi to mohla udělat i za tisícovku. Nevím, jaké jsou ceny v Praze, takže nejsem schopen žádného komentáře; vzpomínám si jen, jak bývalý kolega zmiňoval jednu rovněž snědou ženu (v tomto případě ovšem prý spíše důchodového věku) z pražské tramvaje, která mu nabízela jinou populární sexuální praktiku za cigáro, ale obávám se, že nejde o zcela relevantní srovnání.

Uznávám, že se tento deník trochu zvrhává, ale za to zjevně může genius loci Lamai. Kromě zážitků z jídla

a z masážních salonů, bych ještě mohl nabídnout podrobnosti ze svého plavání v moři, zmínku o velké vlně, která mi zalila oči, či o tvaru lehátek na pláži, případně o ručně vykrajovaných barevných mýdlech, která se odsud vozí jako suvenýry. Nebo o dívkách a chlapcích, kteří tu prodávají různé svítící hračky. Pokud rádi nakupujete, tak byste si tu vůbec mohli užít, ale já bych tady z toho zase nerad dělal nějaký katalog. Obzvlášť když mě baví nakupovat jen jídlo a pití.

Pročež kupuji jahodový Bacardi Breezer (52 bahtů), již několikrát zmiňovaný vinný střík a nějakou buchtu ke snídani (doufám, že bude lepší než ta ananasová v listovém těstu z dnešního rána). Cestou do pokoje na sebe už jen zamáváme se včerejší kočičkou z baru - zase tam sedí úplně sama, začíná mi jí být fakt líto. Ale je brzy, takže ještě má šanci někoho ulovit.

Ann má kluka, Cat je nemocná

A je tu poslední den, kdy bych tu ještě mohl nudit nějakými řečmi o masážích, od zítrka by tu zase mělo být už jen nezávadné a poučné vyprávění o

přírodních krásách Thajska. Udělám několik nudných úkonů, abych si zajistil přežití (platba za pokoj, výměna peněz apod.), lekuji na pláži, plavu a hraju si na netbooku s luxusním volně šiřitelným hudebním studiem Macaw. Zjišťuji, že nastal čas na první dávku Ercefurylu, což před zítřejším přejezdem není dobrá zpráva. Stejně ale jdu na tu samou polévku jako včera, tu si nemůžu nechat ujít (i když je tak d'ábelsky předražená), a pak zaměřím udělat pár fotek na hlavní třídu (většinou jsem tu chodil bez foťáku, je na čase to aspoň trochu napravit.)

Zahlédnu, jak se na mě někdo zářivě usmívá z motorky a je to Ann, kterou si odváží nějaký turista. Zajdu na kavárny, kde jsou dneska tři další lidé s notebooky či netbooky, z toho dvě Češky. S těmi se dávám do řeči při odchodu ve frontě na záchod (když jedné z nich vlezou do cesty a připadá mi hloupé omlouvat se anglicky); jsou pracovně v Malajsii a teď si s partou zajely na dovču sem, do Thajska.

Kupuji si na zítřek cestu do Krabi (500 bahtů - v kanceláři naproti, kde to sice mají o 50 bahtů dražší než o kilometr dál na hlavní třídě, ale už s nimi mám dobrou zkušenost, a tak nějak jsem dospěl k závěru,

že mě 50 bahtů nespasí. Koneckonců kdybych to chtěl pořídit levněji, mohl bych do přístavu dojet kolektivním taxi, koupit si tam sám jízdenku na loď a pak někde najít ten správný autobus a jím dojet do Krabi. Jenomže jsem na téhle cestě ukrutně zlenivěl, a tak jsem opět zvolil tu nejjednodušší a nejpohodlnější cestu.

Potkávám Cat, která sedí u svého salonu a mává na mě, ať neutíkám a jde za mnou; čekám klasický pokus získat mě na masáž a ještě jedné Thajské bych se asi ani nebránil, ale po chvíli Cat povídá, že taky zítra odjíždí, protože je nemocná (točí se jí hlava a vůbec jí nějak není dobře) a chce být doma. Prý se vrátí asi tak za měsíc a pokládá mi obvyklou otázku, kdy zase přijedu já a uvidíme se. Tak tohle už znám, vím že je nesmysl po pravdě odpovídat, že nejspíš nikdy (vzpomínám si, jak se PP podíval při stejné otázce na Vietnamku Bath, jestli se náhodou nezbláznila), a tak jí říkám, že za rok se tu určitě zase uvidíme.

Ann už je zase u svého salonu, já ale mířím pro něco k jídlu. Vůbec na nic nemám chuť, a tak zapadnu do McDonalda, okolo kterého právě procházím, na nějakou housku se sýrem a kuřecím - a colu (72

bahtů). Dostanu sice jen jakousi omezenou demoverzi toho, co bylo na obrázku, ale nevadí, stejně potřebuji mít v žaludku ještě místo na jednu palačinku s nugetou a s banány a na Ercefuryl. (Vzpomenu si ale na P a RP a živě vidím jejich protažené obličej, kdyby oni dostali takovou miniporci k večeři; a už vás, kluci, dneska nechám být :)).

Ještě 7-11 a návštěva u paní domácí v obchodě. Loučím se, dohadujeme se, že jí nechám klíče v pokoji a že s přepadávajícím košem si nemám dělat starosti a jdu se dobalit, vypít obvyklý Spy Wine Cooler, napsat pár poznámek a spát. Přece jen musím vstávat před šestou. (A přece jen ještě jedna poznámka pro P a RP: Paní domácí je, jak vy říkáte, šmrncovní ženská tak mezi 30 a 40, přesně váš typ; kdybyste tu byli, úplně by vám vymazala z hlavy tu dámičku v kostýmku z Ariky.)

Za dalšími ostrovy

I když to v tuhle chvíli ještě přesně nevím, mám před sebou Krabi, Ko Lanta a Phi Phi. Kvůli zmateným

názvům mě čeká poněkud komplikovaná doprava do starého města Lanta, ale třeba také stěhování ledničky v plavkách se skoro zahalenou muslimkou nebo jízda na zmrzlinářském vozíku. Jasně, že to není žádné velké dobrodružství, ale žralok, který by mi ukousl obě nohy - a uznávám, že to by se četlo jinak - se mi vyhnul. Nechci to ale zakřiknout; co když příště vyjde ta Austrálie?

Ráno vstávám před šestou, dobalím, posnídám, zkontroluji pokoj, chvíli čekám venku a pak nasedám do mikrobusu obsazeného hlučnou skupinou Čechů. Buď něco kritizují (organizaci cesty, manželku, řidiče) nebo pronášejí různé vtipné hlášky. Já bohužel takhle brzo po ránu jejich verbální perly nejsem schopen ocenit, a tak se snažím je nevnímat. Pak přijíždíme do Na Thonu a z hlučné skupinky se s pomocí dalších čekající krajanům stává extrémně hlučná skupina.

Daří se mi přehlédnout malý plážový stolek se slečnou vydávající lístky, a tak dobrých pět minut obcházím okolo stojící autobusy a kanceláře v marné snaze směnit svůj voucher za lodní a autobusovou jízdenku. Nakonec se vracím do výchozího bodu,

slečnu i se stolkem objevují, a tak se i s lístky můžu přesunout do svého busu.

Tam už čeká první část Čechů a pokračuje v načatém programu. Vrcholným číslem je natočení všech výfuků klimatizace na cestujících jiných národností a v jednom případě ve fyzickém bránění jakékoli další manipulaci s nimi. Nechybějí vtipné komentáře, samozřejmě. ("Tak hele, ten muj už si bere bundu." "Ty dvě holky před náma jsou nějaký extrémně odolný.") Má to ale i své světlé stránky: Před trajektem z autobusu vystupujeme a já si ho nemusím nijak zvlášť zapamatovávat - tyhle lidi prostě nepřehlédnete.

Chce se mi spát, ale nemůžu v malé sedačce **trajektu** usnout. Po chvíli si ke mně sedá obtloustlý mladý Thajec, a to se pak zcela nepochybně tvářím, že se mi nic horšího dneska už nemohlo stát (i když vím, že třeba potopení trajektu by mě rozladilo daleko víc). Doufám, že si to nebere osobně. Nakonec správně pochopí, že oba se na sedačku nevejdeme, a odchází. Nechápu, proč si sedal zrovna ke mně, když na té vedlejší sedí krásná mladá Thajka. (Jen pro jistotu upozorňuji, že je tu i řada hezkých Thajek, průměrných Thajek a - jak

ostatně z teorie pravděpodobnosti logicky vyplývá - i Thajek podprůměrných. Jen tu prostě dostávají méně prostoru.)

Tady to máte

Vystupujeme z lodi a cizí národy vrací české grupě všechny ústrky i s úroky - sedají si totiž na zcela jiná místa než poprvé a průvodčí navíc pár cestujících přibírá. Nejhlasitější z členů výpravy zůstává stát. Přichází lehká davová psychóza, jejímž výsledkem je, že nakonec stojí průvodčí (a na jeho místě - prý ukrutně nepohodlném - sedí onen opozdilec). V

Surat Thani přestupujeme na linkový (klimatizovaný) bus do Krabi a tentokrát už členové české skupinky posedávají na motoru, na klíně svých bližních nebo na zemi. Hlasitě si přes celý autobus vyměňují své dojmy (třeba je překvapuje, že autobus ještě cestou přibírá další lidi) a já si vzpomínám, jak se u nás v severních Čechách občas nadávalo na uřvané Němce.

Jak se blížíme ke **Krabi**, krajinu zdobí oku lahodící **vápencové kopce**, předzvěst podobných

panoramát na moři. Ve městě nás autobus vyhadzuje asi 300 metrů za autobusovým nádražím - u stánku cestovky. Byly doby, kdy by mi to přišlo nefér, možná by mě to i rozčilovalo, ale ty už jsou pryč. Proberu s prodejci jejich nabídku - od výletů přes ubytování až po cestu do města (cca 3 kilometry) a protože už jsem letos ztratil veškerou ostražitost, vybírám si hotel, který je prý čistý, se sociálkou a klimoškou na pokoji za 600 bahtů na noc. Nejsem ochoten dát víc než 500, což se hravě vyřeší. A odvoz bude samozřejmě zdarma. V hotelu (Ban To Guesthouse) se překvapivě ukazuje, že je opravdu čistý, se sociálkou, s klimatizací a s televizí. A dokonce - což ovšem zjišťuji až po návratu z města, kde dám 30 bahtů za hodňku internetu - má i vlastní nezabezpečené volně použitelné wi-fi.

Samotné Krabi - jak ostatně říká i průvodce - není ničím zajímavé, snad jen tím, že je méně turistické a že je tady výrazně více muslimského obyvatelstva než bylo na východě (nebo je to aspoň více vidět na ženách v různých stupních zahalení; po pravdě řečeno na mě tentokrát tahle móda po svobodomyšlném východu působí trochu ztísňujícím dojmem). Na ulici si kupuji nožičku pečeného párku

s omáčkou (5 bahtů), pak si dám za 50 bahtů pad thai (nejsou špatné, ale žádný zážitek to není) s colou (za 15), dostanu nabídku na hodinovou projížďku po řece přímo od majitele lodky (jak zdůrazňuje), a to postupně za 500, 400, 350 i 300 bahtů a zastaví mi hošík na motorce, kterému na otázku "Kam jdeš?" řeknu "Jen tak courám kolem" a on, protože zrovna čirou náhodou jede stejným směrem, mi nabízí zdarma svezení. Tenhle trik mu nespolknu, pamatuji si, jak nás takhle svezl kluk v Chiang Mai a pak pořád držel bráchu za ruku (což je prý v Thajsku znamení přátelství, bráchovi se ale takový nový přítel moc nelíbil), šel s námi do lesa, kde simuloval, že už nemůže a že sice jsme kámoši na výletě, ale on už půjde zpátky - a chtěl peníze. Myslím, že jsme mu dali dvacet nebo čtyřicet bahtů a že byl tenkrát dost našťvaný.

Z možností blíže prozkoumat okolí Krabi, jet na Phi Phi nebo na Ko Lanta vybírám tu poslední - a kupuji si hned na ráno jízdu minivanem za 250 bahtů (lodí lze jet za 400). Mám trochu výčitky svědomí, protože v nedaleké cestovce jsem dostal stejnou nabídku i pár slev na další zájezdy (opravdu výhodnější než na dalších místech v Krabi; na Ko Lanta je celkem

standardní cena minivanem 300 bahtů), ale když jsem šel večer zaplatit, odchytili mě přímo v hotelu - a lenost zvítězila.

Před devátou vyrážím na **noční trh**. Výzdoba je ve znamení čínského nového roku, na pódiu vystupují zpěvačky i tanečnice a já si dávám pět miniaturních kornoutů s horkou bílkovou náplní (10 bahtů).

Přikupuji červené ovoce vzdáleně připomínající hrušku, které se jmenuje t'am'tam (ale spíš trochu jinak; kdybych tak nebyl líný si všechno hned zapisovat). Courám tam a zase zpátky, bohužel nedostávám pořádný hlad, a tak se rozhoduji koupit jen pivo v 7-11. Nakonec kromě plechovky Changu (28 bahtů) kupuji ještě pikantní rýžový vepřový hamburger (22 bahtů), což je věc, která má místo housky slepenou rýži a místo mletého hovězího pikantní mleté vepřové. Ani jsem nepočítal, že bych toho mohl sníst víc než půlku, ale nakonec jsem to dal celé. Tak, ještě pivo, t'am'tam (chutná jako přislazená salátová okurka) a budu doufat, že si s tím žaludek a Ercefuryl nějak poradí. Jestli ne, chci věřit, že ranní cestu přečkám na Imodiu.

Vzhůru na Ko Lanta

Pět minut po deváté mě vyzvedává (obvyklý) klimatizovaný minivan o těsně po jedenácté jsem po dvou převozech přes moře a průjezdem městečka Sala Dan na vlastní přání vyhazován u pláže Khlong Dao. Podle Lonely Planet se díky své kráse začala rozvíjet jako první, a tak doufám, že tu najdu to, co hledám. Nacházím pár hotelů mezi silnicí a standardně vypadající pláží s cenami od 1200 do 1800 bahtů za noc, levnější buď neexistují nebo jsou obsazené. Jakási řidička mototaxi (motorka s ohrádkou a sedačkami pro cca 6 lidí, nechybí stříška) v burce mi nabízí odvoz k ubytování na nedefinovaném místě za 300, ale nebudí ve mně důvěru. O deset minut později už mě batoh na zádech vážně nebaví, a přijímám nabídku na odvoz i ubytování v Blue Andaman Lanta Resort u pláže **Phra Ae** asi o šest kilometrů jižněji. Ceny od 400 (bambusový domeček) do 800 (plně vybavený pokoj s klimatizací). Na fotkách to vypadá dobře, v reálu také. I když si o sobě myslím, že jsem docela romantik, do bambusového ubytování se mi nechce,

a tak volím střední variantu - pokoj bez klimatizace za 600. Už na začátku jsem na tuhle částku zkoušel usmlouvat i klimatizaci, ale marně.

Lehce procházím okolí, mám pocit, že **je to tu dost mrtvé**. Po pravdě: úzká pláž, dva bazény, tři bary/hospody, dva malé obchůdky a ještě jeden resort. Dva masážní salony (ale nikdo kolem ani v nich) a dvě stanoviště pro masáže u bazénků. Srovnávat s Lamai naprosto nelze. Zmínku ovšem zaslouží developerský projekt Lanta Sunset Living, jehož název mě pobavil jen o málo méně, než mě vždy znovu a znovu rozesměje pražský Prokopský vrch - což je projekt domu stojícího těsně, ale opravdu velmi těsně u frekventované čtyřproudové Jeremiášovy ulice.

Jdu si zaplavat do bazénu, kupuji na zítra výlet na Phi Phi (původně 1000 bahtů, po slevě 900) a rozhoduji se vyrazit do **Ban Lanta**, starého města, které podle průvodce nabízí docela pěknou procházku mezi stoletými domy. Skupinové taxi za 200 odmítám, ale protože tu nabídek na odvoz zase není tolik (jdu po silnici a čekám, co čas od času projede kolem), nakonec si dohodnu cenu 150 bahtů. V tu chvíli ještě

netuším, že existuje také Baan Lanta, resort asi stejně daleko odsud, ale na opačné straně ostrova než staré město. A právě tady moje jízda končí. Následuje chvilka smlouvání, hledání variant (třeba odvoz do starého města a pak zase zpět), ale nedaří se nám shodnout se na ceně. Nakonec dojdeme k závěru, že dám řidiči stovku a rozloučíme se. Ani tady není nijak živo. Vyjdu na kopec, udělám pár fotek - mimo jiné opičku pod stromy u silnice, okolo mě projede můj řidič se dvěma staršími blahobytně vypadajícími turisty, kteří mu jistě ztrátu utrpěnou se mnou vynahradí, a já se pomalu (samozřejmě v klidu, v pohodě, bez hlasitého nadávání a klení) vracím zpět. Mimochodem - značky ukazující únikové cesty při tsunami tady, ani jinde na pobřeží Thajska rozhodně nepřehlédnete.

Co teď?

Dostanu nabídku odvozu ke své pláži za 200 a do starého města za 1000 bahtů, což (už zase se smíchem) odmítám. Protože tu moc taxíků nejezdí, začínám stopovat a hned na první pokus mi

zastavuje elektrikář Mai v off-roadu. Jasně, do starého města mě hodí, třeba za stovku. A když pojedu zpátky do Blue resort, tak na mě klidně počká a jestli mu dám dvě stovky, tak jsme si kvit. Stovka zní super a protože mi to vytáhne trn z paty, o dvou stovkách zpátky už rozhodně nebudu smlouvat. Mai je sympaták, nebudu to hrotit. Pak ovšem někam zavolá a sdělí mi, že za cestu zpátky si taxikáři běžně účtují tisícovku, takže bych mu mohl dát tři nebo raději pět stovek. To se mi zdá dost a na férovku mu říkám, že zkusím najít něco levnějšího a jedině když nenajdu, pošlu mu SMS na mobil (číslo mi nechává). Zdá se, že to moc nechce chápat, je to přece pořád výhodná nabídka, a já mu marně vysvětluji, že fakt nejsem turista z jů es ej, který tady dává za taxíka litr.

Staré město nabízí krásné výhledy na ostrovy Por i Bu Bu - a vůbec na moře i na městské domky na kůlech, jeho hlavní (a vlastně jediná) ulice také není nehezká, ale prodejna houpacích sítí (Hammock House), kterou průvodce LP vyzdvihuje jako zajímavost, se do něj dostala opravdu omylem (resp. je ukázkou toho, jak lze využít marketingově dobře podaného příběhu k vlastnímu zviditelnění). I když si

budete vše dost dlouho prohlížet, za půl hodinky tu nejspíš nebudete mít co dělat.

Já jsem tu co dělat měl, neb jsem dostal hlad (bylo už také dost po čtvrté), a tak jsem si v jedné hospůdce s Wi-Fi objednal kuře s kešu (80 bahtů, rýže v ceně) a s colou. Sladkokyselá omáčka se zeleninou a s kuřecími kousky byla vynikající.

Ještě krátká pocházka okolím a vydávám se zpět. Potkávám Maia na motorce, prý je tu u dědy, za chvíli ho opravdu vidím na nějakém dvorku. Za chvíli na mě ještě zahouká z auta na silnici. To už mě pomalu přestává bavit pozorování okolí a začínám zase stopovat. Tentokrát neúspěšně. Nějaká turistka mě varuje, že tu toho moc nejezdí, a snaží se mi dohodit zmrzlináře s vozíkem. Ten ale ještě jede dál opačným směrem a zjevně nehodlá taxikařit. Stejně se mi to moc nezdá, a tak jí sice děkuji, ale s tím, že spoléhám na štěstí, které jsem měl i cestou sem. Koneckonců na štěstí na cestách spoléháme vždycky a zatím nás nikdy nijak ošklivě nevypeklo. Proč by také mělo, když si to pak vynahrazuje během celého zbytku roku.

O deset minut později už takovým optimistou nejsem, stále se neúspěšně snažím něco stopnout,

blíží se tuktuk... Ne, ukazuje se, že je to onen zmrzlinář. Jeho vozík vypadá podobně, jen v ohrádce jsou místo sedaček mrazáky s nanuky. Říká, že mě klidně vezme za sebe na motorku a já na to po chvíli přemýšlení přistupuji. Cena 200 bahtů (cílem ale nebude můj hotel, nýbrž vzdálenější Sala Dan; změnil jsem plány) je rozumná a vidím, že soumrak je na spadnutí.

Zmrzlinářským vozíkem jsem ještě nejel, takže proč to nezkusit? Myslím, že můj řidič také často nevozí turisty, protože cestou troubí na všechny známé, ukazuje na mě a křičí věty obsahující slova Sala Dan. Všem to připadá veselé a mně koneckonců také. Za půl hodinky tam jsme. Ani Sala Dan není město, kde byste si užili týdnů skvělé zábavy. Ko Lanta působí po Ko Samui opravdu provinčním dojmem. Zkusím si neúspěšně koupit šortky, pozřu fialovo-bílý kokosový nanuk (12 bahtů, znova ho mít nemusím), ověřím pár cen v cestovkách, nakoupím obvyklé položky v 7-11 a vyrazím zpět. Na stopadesát nepřistoupím, pod 80 bahtů ale nikdo jít nechce, a tak se s touto částkou smírám.

Zaplavu si v nočním bazénu, informuji svého prodejce, že jeho cestu do Bangkoku za 850 mi v Sala Dan nabídli za 650 (udělá mi prý speciální cenu, také 650; Phi Phi měli za stejnou cenu jako on), sdělím na recepci, že na pokoji stále nemám větrák, ale zapnutou klimatizaci, což mi sice nevadí, ale jim by mohlo (nemám v úmyslu se s nimi pak handrkovat o cenu; nicméně když prý zůstanu ještě jednu noc, tak mi klimošu klidně nechají i za 600), ověřím, že nikde kolem není free wi-fi a pouštím se do psaní zápisků, sněžení koláčku s náplní z červených fazolí (je překvapivě sladká) a do Bacardi Breezeru. Pak se jdu ještě na chvíli projít k moři a pozoruji hvězdy, kterých je tu díky nízké úrovni světelného znečištění na nebi k vidění daleko více než ve městě.

A teď už slavné Phi Phi

Ráno jsou nejdříve trochu zmatky kolem odjezdu z hotelu, ale nakonec vše klapne a po osmé vyplouváme z přístavu k ostrovům Phi Phi. V lodi se různě suší záchranné vesty a já jen doufám, že je to

pravidelná údržba. Jestli nějakým způsobem opravdu nechci umřít, tak je to utonutím.

U pobřeží **Phi Phi Don**, většího z dvojice ostrovů, přirážíme k větší lodi, kam přestupují cestující na Phuket, ostatní o pár minut později vystupují na molo; jen já mám na tričku speciální nálepku Day Trip a na lodi zůstávám. Ne na dlouho. Během pěti minut mi seženou místní loď s několika dalšími turisty a k těm se přidávám.

Mám trochu obavy, jestli mě průvodce jako přivandrovalce nebude nějak šikanovat, ale protože sedím vpředu, hned mi ukazuje nějaké zajímavosti a vše se zdá být OK. Obavy naopak nemám o program - říkám si, že buď to prostě budou ona nejčastěji navštěvovaná místa, jak bylo avizováno, a pak OK, nebo jsem se dostal k raritní skupince off-the-beaten-tracks a uvidím něco, co by mě třeba ani nenapadlo navštívit; a ta nej místa uvidím, až sem pojedu příště.

Projíždíme kolem **Viking Cave**, zajíždíme do několika zálivů s malými plážemi a nevynecháváme ani slavnou **pláž Maya** z filmu Pláž. Je to tady romantické, odlehlé, klidné - jen si to musíte umět

představit bez těch stovek turistů kolem. Rozdává se oběd (ostré kuřecí kari, pikantní salát, rýže, ananas, meloun), pak je trocha času na procházku ve stopách Leonarda DiCapria.

Během výletu také dvakrát zastavujeme na **šnorchlování** - a je to super, spousta ryb všech barev a tvarů, spousta korálů... Z asi desítky lidí na loďce si překvapivě tuhle krásu užíváme jen čtyři; část z nás přitom řeší dilema plavek (taky mě nenapadlo vzít si je hned na sebe), na malé loďce moc možností k převlečení není a nechci se chovat nějak nevhodně; nakonec to symbolicky vyřeším staženým tričkem. Přejde mi ale směšné, jaké normy jsme si vlastně na sebe v rámci civilizace ušili.

Ještě zastávka na pláži s opičkami a jedeme zpátky na Phi Phi Don. Do odjezdu lodi zbývá asi hodinka, a tak zkouším v rychlosti stihnout vyhlídku; pár minut od cíle to vzdávám, nechci zmeškat loď, a tak už se jen věnuji bloudění po **Tonsai Village**. Celkově to tu vypadá docela příjemně, jen davy turistů, které se tu na malé ploše každý den vyvalí z lodí, musejí být o nervy. Proto prý milovníci klidu volí odlehlejší části ostrova.

Ze zájezdu mám celkově dobrý pocit; dvě holky z

Dánska si cestou zpátky pochvalovaly, že koupily na tržišti samotnou cestu za pouhých 700 bahtů, ale ráno měly trable s odvozem (nedorazil, tak si braly svůj) a pokud člověk chce z Phi Phi v krátkém čase něco vidět, stejně si musí zařídit nějakou vyjížděku na loďce. Takže to za 200 bahtů i s obědem hodnotím jako zdařilou investici.

Stěhuji ledničku

Ve čtyři jsem zpátky na hotelu a protože mám ještě pořád na sobě kraťasoplavky, jdu si zaplavat do bazénu. Když se vracím, srážím se na schodech k pokoji se sličnou muslimskou recepční, která mě prý celý den shání; tuším, že to bude kvůli penězům, ale prý ne, jen jsem jí zapomněl říct, že mám pokoj za pouhých 600 bahtů a někdo si teď koupil podobný za 1000 a potřebuje mou ledničku. Lednička je mi k ničemu (nejsem socka, když budu chtít, zajdu si do baru :)), takže s tím nemám problém, ale slečna prý jestli bych jí nepomohl přístroj odstěhovat. Prima, ledničku jsem v Thajsku s mladou muslimkou ještě nestěhoval.

Ta se už od začátku uculuje - mám na sobě jen kapající plavky a přes záda tričko, ona je v šátku a v dlouhé sukni; ptám se jí, jestli si aspoň nemám vzít to triko, ale se smíchem mávne rukou. Žije v Krabi, ale tam ji pracovat nebaví, a tak je teď tady. Na novém pokoji se chlapík trochu diví, kdo že mu ledničku nese...

Zaplatím pokoj, vyzvednu netbook z trezoru (samozřejmě jsem na něj nedostal žádný lístek a byl jsem malinko nervozní, ale zase ne moc), koupím na zítra odpoledne (a přes noc) cestu do Bangkoku - až na Khao San za dohodnutých 650 bahtů a jdu si urovnat věci, nabíjet za dnešek takřka vybitou baterku do foťáku a udělat pár poznámek do deníku. Ještě že vím, že je Valentýn jen komerční svátek. Jinak by mi mohlo být u večere při západu slunce nad mořem na jihu Thajska docela smutno. (Už na Ko Samui jsem zvažoval možnost přivstat si na východ slunce, ale z technických důvodů jsem to zavrhl.) Dávám si v hotelovém venkovním baru krevety na zázvoru (80 bahtů, moc dobré, budu muset dosud opomíjený zázvor zařadit v Česku do své kuchyně) s rýží (20 bahtů) a colu (20 bahtů), pak si ještě dělám radost smaženými kousky banánu se

zmrzlinou (80 bahtů, té zmrzliny to ale chtělo víc). Zamířím do obchodu pro něco na zítřek (a Wine Cooler na oslavu čínského nového roku), ale je to muslimský obchod, takže alkohol nevedou a pro jistotu nemají ani nic slaného na cestu. Naštěstí je kousek odsud speciální kšeft jen s alkoholem (za podobné ceny jako v 7-11).

Ještě zkusím posunout svůj zítřejší check-out z jedenácté na půl jednou, kdy mě tu má vyzvednout můj odvoz, ale dívají se na mě nehezky - jako by říkali, že si tady žiju s klimoškou, s ledničkou i s televizí za 600 v třílůžkovém pokoji za litr a teď chci ještě tohle. Ještě že mám náhradní plán: V jedenáct si skočím vedle do restaurace na oběd a akorát to vyjde.

Po troše váhání si **kupuji kartu CyberPointu pro bezdrátové připojení k internetu** (100 bahtů, 70 minut). Setru barvu překrývající přihlašovací jméno a heslo, připojím se k nejbližšímu přístupovému bodu CP, zadám oba údaje a mám 30 dní na vyčerpání všech minut (prodávající číšník vyhrožoval, že se to musí vybrat najednou). Je to oproti předchozím připojením drahé, ale dneska se mi vážně nechce

být bez internetu. Navíc bych byl bez spojení i zítra, protože do Bangkoku mám dorazit až pozítří brzy ráno.

Venku sem tam bouchne nějaká rachejtla, transparenty mého resortu slibují bujaré oslavy až do rána, ale nakonec vypadá večerní sešlost v baru velmi komorně. Možná jsem si měl dnešek naplánovat někde jinde, ale čínský nový rok bude koneckonců za rok znova (pokud samozřejmě Zemi nezničí Vogoni). Vzpomínám si, jak jsem jednou zažil jeho oslavy v San Francisku, a tam to opravdu stálo za to - průvod, hudba, vyzdobené ulice. Ale v San Francisku také žije největší čínská komunita v USA. Jdu spát s tím, že dopoledne před odjezdem vlastně potřebuji stihnout jen balení, bazén a plánování, co vlastně podniknu v Bangkoku.

Oberou nás v klubu?

Nejdřív přijde trochu zmatená cesta a pak slavný most přes řeku Kwai následovaný neméně slavnými útrokami nočních klubů v Patpongu. Popijeme s leteckým stewardem Nickem a pokecáme s ruským

podnikatelem prodávajícím erotické pomůcky - a tím to všechno skončí. Budu zase v Praze. Takže vzhůru za posledními čtyřmi dny, které začínají v průzračně modré vodě bazénu u moře na ostrově Lanta. (A mimochodem: Nepotřebujete kódy pro wi-fi v Thajsku zdarma?)

Ráno si dám ještě pár temp v bazénu, pak spršku, snídani v baru u moře (toast, máslo a džem za 30 bahtů, černý čaj za 20) a připojení k internetu (vybírám si další minuty z wi-fi karty). Sbalím, zkontroluji pokoj, napíšu pár poznámek a je čas na check-out. Mým dočasným domovem se pro příští necelé dvě hodiny stává bar u moře, kde si ovšem nejdřív dávám jen colu (20 bahtů); chvíli ještě brouzdám po netu a pak si na cestu plním žaludek nudlemi s krevetami (60 bahtů). Musím tu také vymyslet nějaký plán do Bangkoku - konec cesty se neodvratně blíží a když teď nebudu mít co dělat, padne na mě odjezdový splín. (I když M včera psala, že svítí slunce a sníh pomalu roztává, než přiletím, určitě roztát nestihne - a předpověď hlásí inverzi.) Jako docela dobrý plán se mi jeví denní výlet vlakem do Kanchanaburi. Je tam nejen onen most přes řeku Kwai, ale prý můžu čekat také pěkné pohledy na

malebné údolí - cestou i v cíli. Pokud do Bangkoku dorazíme ráno včas a nebudu úplně mrtvý, mohl bych to stihnout ještě v tentýž den. A posledních 24 hodin pak zasvětit bezcílnému bloumání městem a nákupu dárků. (Nabízí se i návštěva skvělého muzea pod širým nebem Muang Boran, alias Ancient City, které jsem sice už jednou viděl, ale určitě by stálo za opáčko; nakonec se ale rozhoduji nechat si jeho druhou návštěvu na příště.)

V půl jedné přijíždí něco, co rozhodně **ani vzdáleně nepřipomíná klimatizovaný minivan**, a já společně se dvěma dalšími turisty nalézáme na korbu; vedle batohů tam zbývá ještě trocha místa. Malinko protestuji, dvě hodiny do Krabi se mi na korbě jet nechce (obzvlášť když jsem počítal s minivanem a nenasadil opalovací krém), ale prý je to jen na pět minut. Vyrážíme. Za pět minut na korbu přibíráme dvě plnoštíhlé blondýnky a v tuhle chvíli už je tu opravdu dost narváno. Za dalších pět minut znovu stavíme, ale nikdo nepřibývá - naopak, vystupujeme a čeká náš prý třičtvrtěhodina (ze které se klube hodina) čekání na navazující bus v cestovce.

Množství čekajících postupně narůstá, přibývá i další český pár; z nudy si pustím na netbooku piškvorky, které mě bez nejmenších skrupulí čtyřikrát porazí. A pak je tu konečně klimatizovaný minivan, který nás veze do Krabi. Tam nás opět vyloží u nějaké cestovky, polepí nás samolepkami podle cíle cesty a seberou nám vouchery (tohle je tady vesměs zažitý způsob organizace). Český pár zjišťuje, zda je tohle autobusové nádraží s autobusem do Bangkoku; I když se do cizích rozhovorů nerad míchám, nakonec to nevydržím a upozorňuji je, že veřejné nádraží je v Krabi jinde a že jim zase jen chtějí prodat svůj autobus. Váhají, se státním autobusem to mají určitě vymyšlené dobře; o přepravních službách cestovek se neříká nic dobrého a navíc je prý místo až ze Surat Thani, což je zase nějakých 160 kilometrů minivanem. Protože už ale i takhle máme zpoždění, nakonec sázejí na jistotu a kupují jízdenky od cestovky.

Zmatek nad zmatek

Navzdory nálepkám se stále opakují dotazy ze strany

cestovky, kdo že to kam jede a v jakém množství, načež jsou všichni čekající postupně rozstrkáváni do dalších a dalších minivanů. Chvilí poté, co odjede český pár, je tu vůz, který nás má konečně odvézt k autobusu do Bangkoku. **Bere to ale nejdřív k další cestovce, tam se kupují lístky a pak vyrážíme - do Surat Thani.** Přidává se k nám nový pár - a náladu v minivanu asi nejlépe dokumentuje komentář jednoho ze spolucestujících: "Ahoj, tak vy taky jedete na Ko Tao?" Dva nechápaté pohledy a pak všeobecný výbuch smíchu.

Je to poprvé, co tady někdo nedodržel to, co slíbil, a tak mám poněkud obavy, zda nepojedeme v minivanu až do Bangkoku. Případně zda nás nehodlají přesadit do autobusu bez místenek. Nakonec se rozhoduji, že budu za happy end považovat i to, když tam bude aspoň trochu místa na zemi - pro bágel a na sezení - a když budeme ráno opravdu v Bangkoku.

Okolo půl osmé jsme v Surat Thani, **čeká tu docela slušný bus se slibovaným zvětšeným místem pro nohy a s možností většího sklopení sedaček.** Nejdřív to vypadá, že jen smolaři budou

sedět po dvou, ale když se konečně po naložení báglu dostanu dovnitř, je tu hodně plno. Procházím tam a zpět, pak objevuji čtyři místa vepředu a zastavuji se u prvních dvou z nich. Vpravo od uličky sedí mladá blondatá Evropanka, vlevo mladá tmavovlasá Thajka. No - kdybych chtěl cestovat s blondatými Evropankami, jel bych do Švédska a ne do Thajska...

Mám trochu obavu, že Thajka nebude úplně nadšená - na noc se místo navíc vždy hodí - ale jen co dosednu, spustí se na mě vodopád otázek (o dvě minuty později už jsou beztak plná i všechna ostatní dosud volná sedadla). Jmenuje se Tamli, pracuje jako účetní (-) a právě se vrací z pětidenní dovolené na Ko Samui (pláž Chaweng, jestli vás to zajímá). Její firma dává jen šest dní dovolené ročně (teď si vybrala tři a víkend), když potřebuje víc, musí se hodit marod (ale pak má volno neplacené). Někteří její kamarádi ale dělají u firem, které dávají i čtyři týdny volna.

Po nějaké chvíli se Tamli omlouvá, že musí hned po příjezdu do práce, takže už bude muset spát. Já koneckonců plánuji cestu do Kanchanaburi, takže se mi nějaký spánek bude taky hodit.

Vzbudí nás až o půlnoci na zastávce na jídlo; dostávám hroznou chuť na zmrzlinu, a tak obětuji 50 bahtů na jahodový kornout od Algidy. V pět ráno pak vystupujeme asi 300 metrů od Khao San.

Kanchanaburi a most přes řeku Kwai

V Thai Cozy House zkouším nějaké smlouvání (jdu přece bez prostředníka, nebudu mít pokoj s oknem atd.), ale v půl šesté ráno mi nějak chybějí ty správné trumfy v ruce. Do jiného ubytování teď rozhodně nepůjdu. Takže je to zase za 650 za noc (opět platím kartou). Dám si spršku, hodinový pokus o spánek, nákup buchy i ledového Liptonu v 7-11 a pak chytám taxi na železniční stanici Bangkok Noi (Thonburi). Za 150 tuktukem nejedu, taxi za 100 neberu (je to kousek, o dost blíže než na Hualamphong), tuktuk za 80 se ale nechá snadno ukecat na 30. Což je podezřelé. No jo - tuktukář mi hned valí klíny do hlavy, ať jedu na Hualamphong, že to by bylo jen za dvacet, ať si koupím jízdenky v cestovce a tak dále a tak podobně. Všechno odmítám, a tak se zhruba po deseti minutách ocitám

jen asi 500 metrů od místa, odkud jsem vyjel. Ani nezkouší po mně chtít nějaké peníze.

Místo je to blbé, hned před mostem přes řeku, a tak naskakuji do prvního taxi. Není s ním řeč, takže mu za mostem dám dvacku a jdu za dalším tuktukem.

Moje časová rezerva se smrškla na 20 minut, pročez bez velkého smlouvání slíbím zaplatit 50 bahtů a o necelých deset minut později už stojím na nádraží. Jízdenka do Kanchanaburi je za (na této trati) paušálních 100 bahtů; a teď se jen dočkat cca 20 minut opožděného odjezdu.

Trasa na západ vede poměrně plochou krajinou; za zmínku stojí, že na každé stanici je cedule nejen s aktuálním názvem, ale také s názvem předcházející a následující zastávky. Jak se blížíme ke Kanchanaburi, vzadu na obzoru se pomalu začínají rýsovat hory. Přesto lze jen těžko říci, že by se toto město nacházelo v nějakém malebném horském údolí.

Projdu hlavní třídu, zamířím na první most, abych si udělal trochu obrázek o tom, jak daleko je jeho slavnější bratr, a o cca čtvrt hodiny později jsem u mostu přes řeku Kwai (dle průvodce čteno kvé). Inu - most. Důležitá je samozřejmě story kolem, most i

trať stavěli Japonci, umřela při tom strašná spousta zajatců, pak to Spojenci rozbombardovali. Přes most jezdí turistický vláček, ale dá se přejít i pěšky. Takže si to dám po svých tam a zpět, fotky ze všech stran, projdu okolí a zamířím **do muzea WWII** (40 bahtů). Ukazuje se, že součástí jsou i expozice známek, thajských miss nebo místních hrdinů. Hlavně jsou tu ale dvě super vyhlídky a už kvůli té vyšší z nich návštěva rozhodně stojí za to. Je tu luxusní výhled na most i na hory kolem.

Pěšky se mi už zpátky nechce, hromadné taxi mě avizovaný kilometr a půl (chci jen někam k hospodám, ne až k nádraží) vzít nechce, a tak volím další premiéru - mototaxi. Je jich tady celkem dost, ale přiznávám, že dosud se mi na motorce žádným místem proplétat nechtělo.

Za dvacku a pár minut jsem na místě.

Už cestou sem jsem si vyhlédl jídelnu, kde nabízeli **pikantní tomatovou polévku s vaječno-zeleninovou palačinkou**, a i když cestou přišly jisté varovné signály, na základě nichž jsem zvažoval přehodnocení tohoto plánu, nakonec jsem se rozhodl, že se jí nevzdám. Ukazuje se, že v jídelně

pospávají dvě osoby, ale jedna se hned zdvihá z lůžka a jde mi vařit - polévku (50 bahtů), rýži (10) a colu (10). Není to špatné, ale žádný chuťový koncert. Pak paní přináší ještě trs malých sladkých banánů, tak si dávám jeden jako zákusek (pozornost podniku) a druhý ještě dostávám na cestu.

Poslední vlak má odjíždět ve 14:44 (o víkendu jezdí ještě jeden pozdější spoj), takže mířím na nádraží, kupuji jízdenku (zase za stovku) a pak čekám. Když zpoždění dosáhne zhruba čtvrt hodiny, přijíždí turistický vláček od mostu. To vypadá jako dobré znamení, zdá se, že uvolňuje kolej tomu našemu. Ten se však objevuje až o dalších zhruba 35 minut později. A když zpoždění dosáhne rovné hodiny, vyjíždíme. (Měním svou původní teorii o speciálním školení železničářů pro získání zpoždovacího know-how; dospívám k závěru, že na tohle už musejí mít určité nadání; současně je to podle mě jasným důkazem, že celé lidstvo má jeden společný genetický základ.)

Ještě před odjezdem mě moje experimentální nálada přiměje, abych si koupil zelenou Fantu (na obrázku je banán, pomeranč a ananas; 20 bahtů) a i když odpornosti zeleného čaje s hnědou rýží ani

zdaleka nedosahuje, je na správné cestě.
(Vzpomínám si, že jsem kdysi něco takového pil v muzeu Coca Coly v Atlantě; tam je mimochodem vůbec k ochutnání leccos.) Ve vlaku už vsadím na jistotu (citronový Lipton, zase za dvacku) a pustím se do psaní a upravování deníku. Cesta sem nebyla špatná, ale jednou mi ty pohledy stačily.

Znovu Patpong a palubní steward Nick

Přemýšlím, co podniknout večer, a protože mám stále ještě jistý dloužek v klubech Patpongu, rozhoduji se pro ně. Zatím mě totiž nikdy nezlákaly k návštěvě, a tak o zdejších "kulturních atrakcích" vím jen z doslechu. I o tom, jak provozovatelé klubů líčí na neznalé turisty pasti a pak je bez milosti oškubou. Moc bahtů mi nezbyvá, takže je na čase zažít to na vlastní kůži.

Dávám netbook do hotelového bezpečnostního boxu (záloha 200 bahtů, 30 bahtů na den) a vyrážím nejdřív za 60 bahtů (po troše smlouvání) na Hualamphong a pak za 18 bahtů metrem na Si Lom. Tady stačí vylézt na opačné straně než je Lumpini

park a pak přejít na tu správnou (severní) stranu Rama 4 road.

Je kolem půl jedenácté, a tak si nejdřív chci dát něco k snědku - u pouličního stánku si vybírám nudlovou polévkou se směskou čehokoli, co je zrovna při ruce (40 bahtů). A pak už jdu na hlavní uličku s kluby.

První naháněč slibuje typickou místní show v prvním patře, bez vstupného, jen za cenu pití (paušálně 100 bahtů za jakýkoli nápoj). Je mi celkem jedno, kde se mě pokusí obrát, takže po krátké diskusi (jasně, kdykoli můžeš odejít, když se ti tam nebude líbit, klidně bez jakékoli platby hned) vycházím po schodech vzhůru. Získávám místo hned u východu, což se pro plánovaný rychlejší odchod jeví jako výhoda.

Objednávám si pivo Chang a sleduji šestici mladých i postarších žen na pódiu, které se zrudně vlní do rytmu hudby. Dvě jsou zcela nahé, ale jen u jedné z nich je to celkem příjemný pohled. Vedle mě si sedá mladík, o němž se později dozvím, že se jmenuje Nick a je to letecký steward. Zatím si jen vyměňujeme prohozená piva (Nick pije Heineken). Mladší dívka si strká mezi nohy trumpetu a zatroubí, starší začíná předvádět své číslo se stužkou mezi

nohama. Po pravdě: **Není to ani sexy, ani hezký pohled.**

K našemu stolu přichází trojice polonahých dívek, ťuknou si svými skleničkami o naše pivní lahve a nechávají nádobky u nás. Očekávám, že to budou další položky, které nám posléze budou chtít naučtovat.

Další dívky se svlékají, oblékají a vlní do rytmu. Objevuje se další stužka. Nick se zvedá a vnucuje jedné z dam, které vypadají, že to tu mají na povel, svou stobathovku. Přicházejí o tom diskutovat k nám ke stolu. Říkáme jí, že máme každý jedno pivo, Nick po nějakém handrkování platí hned, já to mám v plánu o dvě minuty později, až dopiju. Trable jsou na dohled.

V okamžiku, kdy se zvedám, **na stole přistává zcela nový ceník**; shlédnutí show je tu za 1300 bahtů a první drink na 300. Není to doslova oškubání, ale takhle dohoda nezněla. Pokud se té dámě něco nezdá, navrhuji jí zavolat policii a vyříkat si to společně. Nic si od toho neslibuji, ale aspoň budu mít další zajímavý zážitek do deníku. Nakonec ale platím dříve dohodnutou stovku a odcházím.

Před vchodem mi někdo klepe na rameno; je to Nick, vyměňujeme si zkušenosti a dohadujeme se, že společně obrazíme některé z barů, co jsou dole (a které jsou podle průvodců i Nicka v pohodě; trabl prý bývá s těmi, které nemají u vchodu napevno vyvěšené ceny). V přízemí se žádné zábavné kousky nekonají, dívky ve více či méně odvážných plavkách jen tančí na pódiu a hosté si je podle nálady zvou ke stolům a kupují jim drinky. Případně zaplatí baru barovné a dívku (či dívky) si odvedou. Další dohoda je už jen na nich dvou (třech apod.).

Nick tu má pozitivní zkušenosti se dvěma bary, takže míříme do prvního z nich. Dáváme si každý jednoho Heinekena (opět za 100 bahtů), kecáme a pozorujeme okolí. Nick líčí nějaké zážitky z Thajska, dostala ho Pattaya s ulicí doslova lemovanou kvanty prostitutek. Pokud jde o náš bar, nechci to nějak shazovat, ale jestli jste někdy viděli promenádu miss v plavkách, tak máte celkem jasnou představu.

Přimyslete si dívky nejrůznějšího věku a vzezření i pány nejrůznějšího věku, kterým thajské miss posedávají po klínech a pijou objednané nápoje, přidejte sem tam odvážnější plavky a máte tu představu celkem přesnou. Nick platí, další bar je na

mě. Program se opakuje s tím rozdílem, že k mému novému společníkovi se hned přidává jedna holčina a mě naháněč přesvědčuje, že bych si měl také nějaký kousek vybrat.

Nick sem prý létá služebně často (nevím, pro jaké dělá aerolinky, ale je z Lyonu - tak že by pro Air France?) a tvrdí, že sice běžně holkám za sex neplatí, ale tady už z něj nějaký ten baht vyrazily. (Mimochodem - pro testy na AIDS doporučuje jakousi křesťanskou bangkokskou nemocnici.) Ted' ale svou společnici posílá na pódium, ať se jde ještě trochu protáhnout. Ke mně si přisedá jiná dívka (Where are you from? How long are you in Thailand?), kterou hned zkraje zklamou, neb jsem viděl dost a jsem takřka na odchodu. Po pravdě řečeno: Kdybych si chtěl v Thajsku užít s nějakou prostitutkou, asi by to nebylo tímhle organizovaným způsobem v Patpongu.

Nick to (dneska) vidí podobně, a tak se před barem každý rozcházíme svým směrem. Je lehce po půlnoci, metro už nejede, ale po troše smlouvání mě tuktuk bere na Khao San za 100 bahtů. Což je slušné a rozhodně lepší než u jiného startovních 400. Stejně jsem tu poslední den...

Na Khao San to samozřejmě ještě žije, pije se, vaří, peče, prostitutky lákají klienty (některé měly pracovní dobu i v pět ráno, kdy jsem přijel autobusem z jihu) a já si vyzvedávám netbook ze schránky, mrknu na poštu, udělám pár zápisků a jdu spát. Je 17. února 2:35 a do odletu směr Moskva-Praha zbývá už jen o málo více než 24 hodin.

Mizející Bangkok

Po snídani dospívám k závěru, že je třeba konečně opustit staré zlovyky a rozmařilé ježdění tuktukem nahradit sockou. Stejně by to k Siam square byla zajižďka (byť osvědčená). Situaci mi trochu komplikuje web dopravního podniku (stejně jako řadu dalších ho najdete třeba na MapsGuides.com), kde jsou odkazy na mnohé mapy v PDF nefunkční. Často sice stačí v adresním řádku smazat v názvu souboru znaky (1), ale i tak jsou mapy mnohdy nepřehledné a pouze v Thajštině. Říkám si ale, že jestli se nedokážu dostat přímou linkou MHD od Monumentu demokracie k Národnímu stadionu (a MBK), tak si nezasloužím nic jiného, než už do smrti

mrznout v Česku.

Motivace je tedy silná, protože vytipuji linku 47 a po zabofování zítřejší ranní jízdy na letiště (150 bahtů; dal jsem přednost objednavce od hotelu, jinak by se dala pořídit i za 110 bahtů) vyrazím na zastávku.

Číslo 47 na ní mezi linkami je - a o necelých deset minut později opravdu přijíždí můj bus. Mávnu na něj, nastupuji, platím (tuším) 7 bahtů a po cca deseti minutách vystupuji u obchodáku MBK.

V obchodních domech, ale třeba i v metru jsou tu u vstupu **bezpečnostní rámy** a když se ozve signál, projdete osobní kontrolou. U mě se ozve vždy, takže s tím už dopředu počítám, ani nečekám na výzvu a sundávám batůžek. Kontroloři jsou vesměs zdvořilí, někteří mi po kontrole ještě salutují - ale po pravdě řečeno je to snad ještě větší komedie než podobné evropské procedury. Do bágliku vždy jen nahlédnou, netbooku schovaného pod zadní kapsou si nikdy ani nevšimnou, kdyby tam byla bomba, tak bych ji pronesl. Jako vždy jde jen o to, aby mohl někdo někde tvrdit, že "přijal příslušná opatření". Je zároveň směšné i smutné, jak dávno nejde o podstatu věcí, ale jen o hraní předem daných rolí.

Nabídka MBK mě neoslovuje (hledám mimo jiné

přesně definované Levisky pro bráchu, ale nabízejí je za dvojnásobek jím stanoveného stropu), a tak si na ulici kupuji maso na špejli (10 bahtů; ještě že jsem tolik ušetřil na dopravě) a procházím Siam center k Paragon Central, kudy mám v úmyslu projít k Platinu. Cestou narážím na jakési japonské knedlíčky plněné krevetami a rýží - no nekupte je, když jsou jen za 40 bahtů a vy jste dneska tak úžasně ušetřili.

Platinum mi doporučila Tamli z autobusu jako místo s levnějším oblečením (takovým, na kterém chybějí vlastnoruční podpisy pánů Armaniho, Bulgariho či Bananiho a dokonce i Hilfingerera či Strausse). Tu radu za chvíli dost ocením - i když nikoli kvůli oblečení.

Z Paragonu není snadné k Platinu zadem projít, na informacích mi ale radí stříhnout to přes budovu parkoviště, což činím. A rázem jsem v jiném světě.

Ve stínu moderních budov se choulí zbytky starého Bangkoku. Domky stlučené z dřevěných desek, sem tam střecha z vlnitého plechu, miniaturní trh, kde se nemluví ani trochu anglicky, a to vše zasazené v prostoru, který ze všeho nejvíc připomíná smetiště. Na něm si hrají děti - a ze stran z něj už

ukusují další a další metry bagry. Jsem unešen. A je mi jasné, že tohle místo už tady při mé příští návštěvě nebude.

Kupuji si oranžádu, u které je cenovka 8 bahtů, ale po mně chtějí 15. Ukazuje se, že 2 bahty je nedefinovatelná přírážka a 5 bahtů je záloha na sklenici, kterou tam tedy hned nechávám.

Přejdu most přes kanál a o dvě stě metrů dál jsem zase zpátky v nablýskaném dnešku. V Platinu neúspěšně zkouším nějaké kraťasy, pátrám, co dalšího by se mi ještě mohlo hodit - a samozřejmě jen tak koukám kolem. Nakonec kupuji jen točenou zmrzlinu za 12 bahtů (ještě že jsem před půl hodinou odlolal té americké za 80).

Bangkokský hypermarket

Ráno jsem zjistil, že pár metrů odsud stojí nefalšovaný **hypermarket Big C** a zkouším tedy zamířit tam. Pokud jde o nakupování, nemohl jsem si zřejmě vybrat lépe. Za chvíli už mám v košíku kraťasy (400 bahtů), batůžek (ten současný není na cestu optimální a další, které jsem porůznu dostal, se na ně

hodí ještě méně; 250 bahtů) a nějaké spodní prádlo (prostě tam tak leželo, tak jsem ho vzal).

Procházím do oddělení potravin a cítím, jak blednu závistí (a to se mi normálně nestává, protože mi chybí ta správná touha po nových nablýskaných věcech). Krásné ovoce, spousta ryb a jiných mořských potvor (krevety na dvojnásobné misce, než na jaké se u nás prodávají kuřecí řízky, za 35 bahtů), 6 kousků sushi a nějaká obloha za 80 bahtů, spousta přísad, ze kterých by byla radost vařit. Padá na mě depka, že jsem nic z toho nevyzkoušel, že jsem se tady sotva aklimatizoval a už abych letěl zpátky.

Tak teď ještě vybrat nějaké dárky - což u nás znamená jídlo a pití (po ručně vyřezávaném Buddhovi nikdo z mých blízkých nějak netouží; já taky ne), jen pro neteře ještě musím najít něco zábavnějšího. Celý nákup mi trvá docela dlouho, ale není kam spěchat, když mě nehodí P a RP (-). Zaplatím kartou a jdu se o patro výš najíst. Je to takový ten food court, kde si nabijete speciální kartu, pak s ní zaplatíte útratu, a pokud si myslíte, že se sem do měsíce nevrátíte (s velkou nechutí si to připouštím), zase ji vrátíte a oni vám vyplatí rozdíl

mezi nabitou částkou a útratou.

Dávám si polévku s kokosovým mlékem a mořskými plody a protože se mi od pohledu zdá málo dochucená (stejně jako ta včerejší večerní), dosypávám trochu cukru a chilli. O tři minuty později se ukazuje, že dochucovat jídlo před jeho ochutnáním bylo činem hodným imbecila. Polévka je hodně, ale hodně ostrá a můj zásah jí rozhodně nepomohl. Sním tak půlku.

A je pomalu čas vydat se zpět. Tentokrát to беру přímo k ulici Rama 1 a pak převážně po nadzemních můstcích zase až k MBK. Cestou ještě kupuji šťávu z čerstvě vymačkaných pomerančů (20 bahtů) a pak se před MBK chvíli dívám na zápas dívek v Thajském boxu.

Na zastávce zkoumám přehled linek, ale moje 47 se zřejmě vrací jinudy. (Tipoval bych, že bude dělat okruh, ale zřejmě jsem zase podcenil přípravu.) Přemýšlím, že bych se poptal ostatních cestujících, ale všichni se tu tak nějak mračí (kdo říkal, že je to česká specialita?). A tak vbíhám do přijíždějící klimatizované linky 48.

Snažím se sledovat, kudy jedeme, což by bylo po několika zabočeních trochu komplikované i za světla,

o kterém si ale teď už můžu nechat jen zdát. Stále to ale vypadá, že jedeme alespoň přibližně správným směrem. Situace se mění až u Wat Po (díky za tahle snadno rozpoznatelná místa), kde se bus stáčí k jihu, a tak vystupuji. Zpátky to je příjemná procházka. Na večerním trhu u Sanam Luang ještě kupuji dva 3D obrázky (na stěnu si je nedám, ale k nějakým experimentům se za 50 bahtů mohou hodit) a za chvíli už jsem ve svém pokoji.

Nejraději bych přebookoval letadlo na konec března a pronajal si na měsíc pokoj třeba v Lamai na Ko Samui. Jen pláže, výlety, koupání, masáže a ochutnávky dalších a dalších skvělých jídel. Ale tentokrát ještě stále nenastala ta chvíle. No nic. Zítřka v tuhle dobu, pokud všechno dobře dopadne, budu v Česku. Slovo "dobře" je zde ovšem hodně relativní. Spíš by se hodilo napsat, že tam budu, pokud všechno nedopadne ještě daleko hůř, než čekám.

A už jen cesta domů

Ráno vstávám před půl šestou, dobalím, posnídám buchtu ze 7-11 s Liptonem, zkontroluji pokoj,

odcheckuji se a těsně po šesté nastupuji do minivanu. Čtvrt hodiny čekáme na jakousi čtveřici na Khao San, ale je mi to jedno, protože vyjždím s hodinovou rezervou (na letiště to má trvat cca 45 minut, ale těžko odhadovat ranní provoz; pro klid v duši tam budu klidně ne 2 hodiny, ale skoro tři hodiny před odletem). Dvě a půl hodiny před časem T stojím u check-inu, kde si vybírám (nikoli záměrně) tu nejpomalejší frontu.

Čekání ještě vylepšuje jakýsi postarší ruský muž, který zjevně zcela nepochopil pojem "kabinové zavazadlo" a snaží se projít s velkou taškou, kterou prý nemůže dát z ruky - má v ní totiž zimní oblečení do únorové Moskvy. Celá fronta s napětím v očích (nebo je to čirá ranní nenávisť?) čeká, zda chlapík riskne, že si při ztrátě zavazadla užije zimu v tričku, výsledkem je však nakonec muž ve svetru a v zimní bundě již v Bangkoku na letišti. (Dříve byly letecké společnosti ohledně kabinových zavazadel výrazně benevolentnější; pamatuji si, když jsem před cca deseti lety cestoval do USA jen s velkou "kabinovou" taškou.)

Přemýšlím, zda si nechat bahty pro návrat do Thajska, ale pak proměním zbylé dvě stovky za 5

dolarů a nějaké drobné. Celkem tak mám 50 bahtů, které padnou na jakési oříšky, balíček sweet and sour tamarind a jeden velký čokoládový bombon. Před pasovou kontrolou narážím na velké varování, že **dovoz falešného zboží do některých zemí je trestný** - u Francie je snad dokonce uvedena trestní sazba až tři roky. Ještě že tam nejedu. Na mém novém batůžku je totiž velký nápis Huayangpai (chtěl jsem něco asijského, nejlépe v rozsypaném čaji, ale neměli) a co já vím, jestli to není nějaký slavný Francouz s thajskými kořeny a nedovážím zakázaný fake. Doufám, že jednou soudruzi z Francie vydají nějaký katalog, abychom i my méně zkušení v haute couture měli šanci navštívit Paříž bez rizika. Ponořen v neveselých myšlenkách (souvisejících nejen s jedním zhovadilým francouzským zákonem, ale svojí náladu tu vážně teď do podrobně rozebírat nebudu) přicházím k bráně F6. Chvilí marně hledám zásuvku a pak pouštím netbook zase na baterii.

Moskva, Praha

V letadle do Moskvy si vedle mě sedá Rus, který

vystudoval psychologii, ale podniká na trhu s erotickými pomůckami (kromě kamenného sexshopu v Moskvě má i zasilatelskou službu); je zpruzený ruskou politikou (při jeho líčení si uvědomuji, že je to u nás vlastně ještě ráj; a slovo "ráj" je tu stejně relativní jako ono výše zmiňované slovo "dobře") a dělá vše proto, aby získal imigrační vízum do nějaké "normální demokratické" země. Z čeho naopak rozhodně zpruzený není, je fakt, že jen co v Moskvě vyřídí nějaký byznys, vrací se zase na měsíc za ženou a dětmi do Thajska.

Šeremetěvo tentokrát - překvapivě - žádné nepříjemné překvapení nepřichystalo (když nepočítám nefunkční "veřejnou" zásuvku, kde jsem chtěl dobít již zcela vybitou baterii netbooku), a tak se bez problémů dostávám do letadla směr Praha. A o pár hodin později s třicetiminutovým zpožděním přistáváme ve dvě hodiny ráno bangkokského času ve sněhu, zimě a nevlídnou...

Ceny a jiné praktické informace

Na následujících řádcích najdete převážně konkrétní informace o cenách či o ubytování na těch místech

Thajska, která jsem projel na začátku roku 2010. Jsou převážně vybrané z údajů zde uvedených dříve - ale protože sám nemám rád, když chci rychle najít potřebné informace a musím se probírat rozvláchnými texty, nabízím tu i tuhle osekanou verzi. Třeba se někomu bude hodit i přesto, že některé z údajů už budou nyní (začátek roku 2012), řekněme, mírně zastaralé.

K letu: Aeroflot přes Moskvu (Šeremetěvo, typicky terminál F)

Aktuální kurs bahtu na letišti je 31,79 za dolar, běžně ve městě 32,05, výjimečně až 32,90, pokud měníte velké bankovky.

Mezinárodní lety obstarává nové letiště Suvarnabhumi.

Odletové taxy se už neplatí zvlášť, ale jsou obsaženy v cenách všech letenek (zato ovšem podražily).

Z letiště se dá jet všemi klasickými způsoby (taxi, bus zdarma na dopravní terminál apod.), airport express za 150 bahtů.

Bangkok

Ubytování – Thai Cozy House – jen pár kroků od ulice Khao San; levnější pokoje jsou tu bez oken, ale je tu čisto, teplá voda, klimoška a u recepcie internet za 30 bahtů za hodinu. Spolu se snídaní za 650 bahtů za noc. Zdarma na pokoji Wi-Fi připojení.

Nádraží Hualamphong: z Khao San cca 60 - 100 bahtů, tuktukem, cena dohodnutá předem.

Pikantní sladkokyselá polévka s kokosovým mlékem a malé pivo Singha na Khao San - 2 x 40 bahtů.

Cesta po řece - pro Hualamphong lze volit Harbour Department, odkud je to necelý kilometr docela příjemnou cestou kolem kanálu.

Přecházení ulic je tu dost nuda - narozdíl od Vietnamu tu řidiči před přechodem na červenou opravdu zastavují. Jinak se samozřejmě na žádnou přednost chodců nehraje, ale semaforey jsou tu docela časté.

Metro: jízdenka má podobu černého kulatého tokenu. Platí se za počet ujetých stanic (za dvě až tři je to 18 bahtů), u vstupu se token jen přiloží k (bezdrátové) čtečce turniketu, na výstupu se už do příslušného turniketu vhodí.

Si Lom - Mc Donald - kuřecí burger menu za 102

bahtů, poměr cena-výkon ve srovnání s pouličním jídlem opravdu mizerný. Free wi-fi.

Zásuvkový adaptér (ale všude jsou v podstatě univerzální zásuvky) od 25 bahtů.

Patpong - pozor na dodatečnou změnu cen v barech v prvním patře, ty pouliční (slíbené) zpravidla neplatí. Pivo 100 bahtů. Balíček "služeb" od 1500 do 2000 bahtů za hodinu a půl rozkoší. Neověřeno :).

Vlak do Kanchanaburi (most přes řeku Kwai) - 100 bahtů; muzeum WWII (40 bahtů). Součástí jsou i expozice známek, thajských miss nebo místních papalášů (i historických). Hlavně jsou tu ale dvě super vyhlídky.

Bangkokský hypermarket: lze doporučit řetězec Big C.

Východní pobřeží

Lůžko ve vlaku do Surat Thani (498 bahtů, druhá třída, lůžko nahoře).

Před vlakem skupina prodejců, kteří nabízejí přesun na Ko Samui za 280 bahtů.

V **Lamai** ubytko od 300 bahtů za pokoj, za 500 v

soukromí kompletně vybavený (klima, tv, lednice, bez wi-fi).

Smažené kobyly a housenky 20 bahtů.

V baru Red Bull (30 bahtů) a free internet.

Výlet kolem ostrova má několik variant, standardní 350 nebo 400 bahtů.

Masážních salonů je tady plno. Za thajskou masáž někde 200 bahtů (60 minut), jinde 150. Happy end se platí extra.

Vodopád, kam se dá jet luxusně na slonovi za 600 bahtů nebo neméně luxusně 300 metrů dojít zadarmo.

Zájezd do mořského národního parku

Angthonk (verze bez kajakingu) za 1300 bahtů, po dohodnuté slevě za 1170 bahtů. (Super!)

Za 420 bahtů jednoduché vodovzdorné pouzdro na foťák (asi do 3 metrů).

Lepší restaurace - pad thai s krevetami (90 bahtů).

Olejová masáž 300 bahtů (za hodinu).

Žloutkový koláček za 12 bahtů a ledový Lipton za 18 - v obchodě 7-11.

Pohledy 5 - 10 bahtů, známky 15 plus cca 10 % provize.

Indická restaurace, menší porce kuře tandori a indickou placku plněnou brambory, k tomu cola - cca 300 bahtů.

Západní pobřeží

Doprava do Krabi cca 500 bahtů.

Pikantní salát s mořskými plody a skleněnými nudlemi v restauraci (100 bahtů) a malé pivo (60 bahtů), rýže je doplňkem salátu.

Ban To Guesthouse v Krabi - 500 bahtů.

Minivanem na Ko Lanta za 250 bahtů (lodí lze jet za 400).

Pět miniaturních kornoutů s horkou bílkovou náplní (10 bahtů).

Plechovka piva Chang (28 bahtů), pikantní rýžový vepřový hamburger (22 bahtů).

Blue Andaman Lanta Resort u pláže Phra Ae na Ko Lanta od 400 (bambusový domeček) do 800 (plně vybavený pokoj s klimatizací).

Výlet na Phi Phi (původně 1000 bahtů, po slevě 900).

Do Ban Lanta, starého města, které podle průvodce

nabízí docela pěknou procházku mezi stoletými domy, skupinové taxi za 200.

V hospůdce s Wi-Fi kuře s kešu (80 bahtů, rýže v ceně) a s colou.

Karta CyberPointu pro bezdrátové připojení k internetu (100 bahtů, 70 minut).

Minivanem a pak "VIP" busem do Bangkoku
650 bahtů.